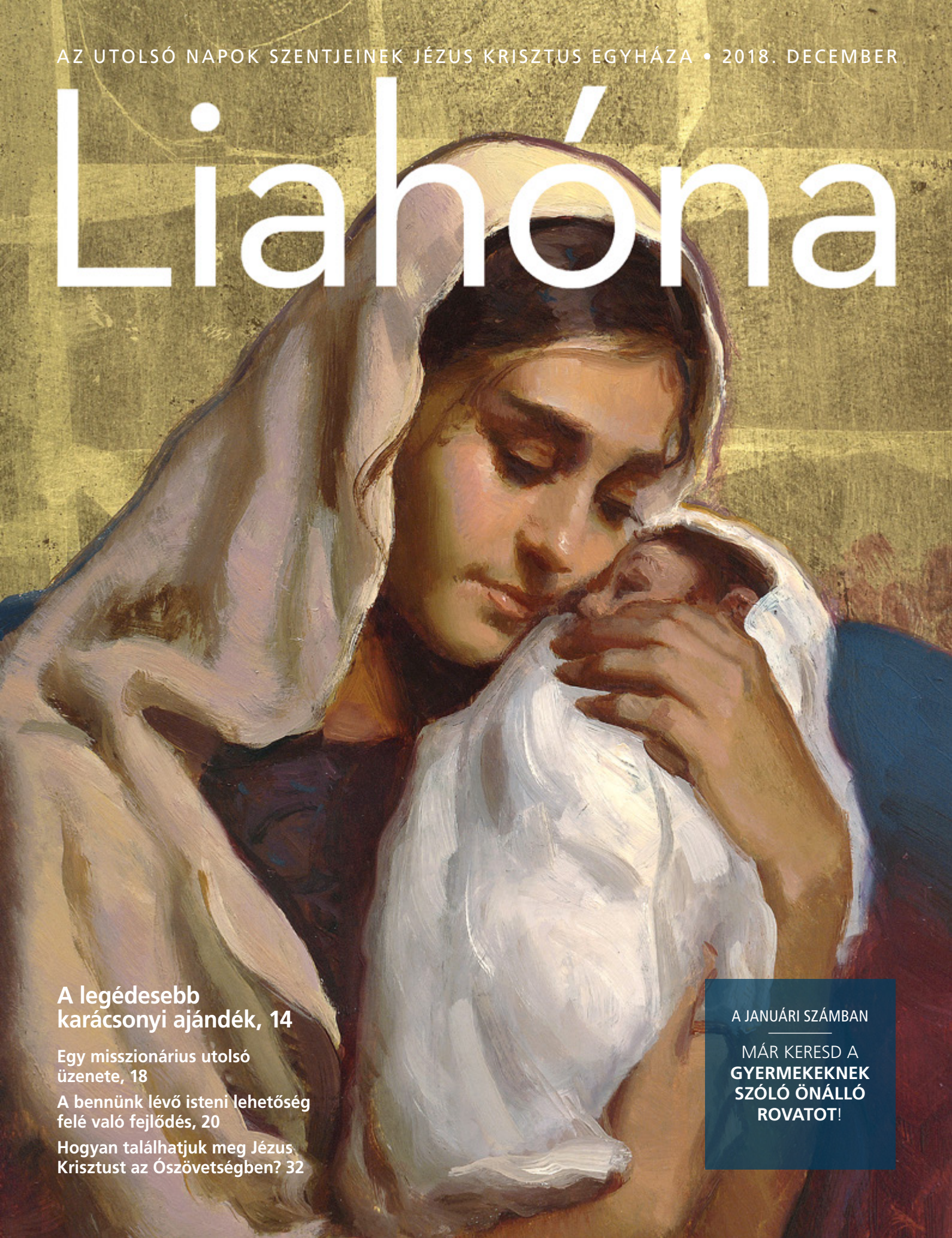

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2018. DECEMBER

Liahóna

**A legédesebb
karácsonyi ajándék, 14**

Egy misszionárius utolsó
üzenete, 18

A bennünk lévő isteni lehetőség
felé való fejlődés, 20

Hogyan találhatjuk meg Jézus
Krisztust az Ószövetségben? 32

A JANUÁRI SZÁMBAN

MÁR KERESD A
GYERMEKEKNEK
SZÓLÓ ÖNÁLLÓ
ROVATOT!

ITT AZ
EGYHÁZ

Bolívia

La Paz

A hófödte Illimani-hegy lélegzetelállító hátterként szolgál La Paz magasan fekvő, vörös téglás városához, melyet az ott található számos kormányhivatal miatt sokan Bolívia közigazgatási központjának is tekintenek.

Az Andok Misszióban prédikáló misszionáriusok 1964-ben érkeztek Bolíviába, és akkor 19 fő részvételével tartottak gyűlést. Az első megtérten egy hónappal később keresztelték és konfirmálták. Ma Bolíviában az egyház tagsága több mint 203 000 főt számlál, akik 255 helyi egység, illetve 5 misszió között oszlanak meg. A legközelebbi templom több mint 230 kilométerre, Cochabambában van, autóval 7 órányira La Paztól.

Bolíviában jól ismert az egyház a közösségi emberbaráti projektjeiről, többek között a kerekesszékek és az újszülöttellátáshoz szükséges orvosi eszközök adományozásáról, a véradásokon való részvételről, a mezőgazdasági, konyhakerti és falufejlesztési erőfeszítések támogatásáról, valamint a segélyezési erőfeszítések szervezéséről szükség idején.

- A La Pazban és környékén élő egyháztagek 40 különböző helyszínen gyűlnek össze.
- A legelterjedtebb nyelv a spanyol, de sokan beszélik a kecsuát, az ajmarát és a guaranit is.
- Az első teljes idejű misszionáriust 1967-ben hívták el Bolíviából.
- Az egyház 2014 decemberében ünnepelte bolíviai megalapításának 50. évfordulóját. A La Paz-i egyháztagek 2015 januárjában egy közösségi megemlékezést tartottak az évforduló okán.

„Hogy mit csináljunk?!“

Gyakran hallottuk ezt a kérdést, amikor a tananyag-fejlesztő csapat arra kérte az egyháztagokat, hogy tegyék próbára az új, 2019-es *Jöjj, kövess engem!* tananyagot. Olyanokat is mondtak még, hogy „Először azt gondoltam, hogy ez örülség! Egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy működni fog.” Az első idők aggodalmait azonban fokozatosan megerősítések váltották fel: „Teljesen megváltozott a szentírás-tanulmányozásunk.” „Működik!”

És hogy miért fontosak számodra az ő tapasztalataik? Mert az új tananyag neked és a családnak készült, otthonra, nem pedig csak az egyházi tanítód számára.

Az Első Elnökség javaslatára az e havi lapszám a *Jöjj, kövess engem!* legújabb szakasza mögött rejlő tantételeket veszi szemügyre. Ennek a szakasznak az előzményei a 2013-ban bevezetett, átdolgozott ifjúsági tananyag, a 2016-os *A Szabadító módján tanítani*, valamint a 2018-ban útjára indított, a melkisédeki papság és a Segítőegylet számára készült tananyag.

A 20. oldaltól a tananyag fejlesztéséhez is iránymutatóval szolgáló Jeffrey R. Holland elder oszt meg olyan

meglátásokat, amelyeket alkalmazva mélyreható és örökkelvő változások mehetnek végbe bennünk. Ez nemcsak egy tananyag, hanem a mindennapi evangéliumi tanulás és életvitel megközelítésmódja.

Amikor tanúja voltam annak, ahogy a próféták, látók és kinyilatkoztatók irányítják ezen új otthonközpontú, egyháziilag támogatott tananyag fejlesztését, elámultam azon, milyen mértékben illeszkedik ez ahhoz, ahogyan az egyház elmozdul az evangéliumi életvitel kevésbé részletező megközelítése felé, arra hívja minket, hogy nagyobb felelősséget vállaljunk a saját lelki fejlődésünkért. Meggyőződésem, hogy amikor így teszünk, akkor nagyobb világosságban és igazságban részesülünk, és megnövekszik

az arra való képességünk, hogy kövessük Jézus Krisztust és elforduljunk a gonosztól (lásd T&Sz 93:29–40), ami az életünkbe békességet, a világnak pedig jóságot fog hozni.

Michael Magleby

Tananyag-fejlesztési igazgató

Kiemelt cikkek

8 Szolgálati tantételek: Tudasd a törődésedet!

Ismerd meg több módját is annak, hogyan mutathatod ki a szeretetedet azok iránt, akikért szolgálatot végzel.

14 A Szabadító békességének ajándéka

Írta: L. Whitney Clayton elder

Jézus arról tanított minket, hogy miként leljünk békességre a zavaros időkben.

20 Tegyétek az életetek a személyes fejlődés lélekpezdító utazásává!

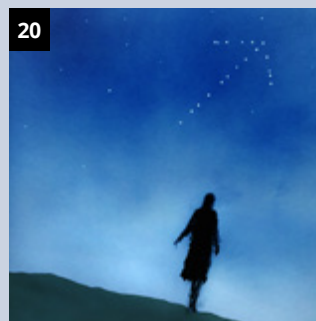
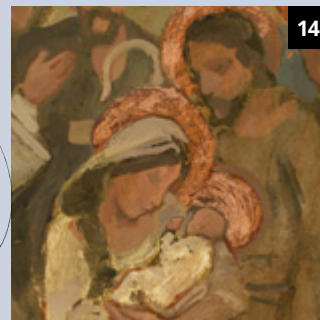
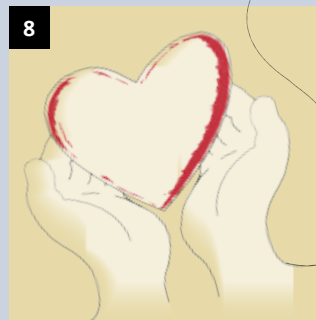
Írta: Jeffrey R. Holland elder

Az új *Jöjj, kövess engem!* tananyag segítségünkre lehet abban, hogy a bennünk lévő isteni lehetőség irányába fejlődjünk.

32 „VAGYOK A KI VAGYOK” – Jézus Krisztus jelképei az Őszövetségben

Írta: Stephen P. Schank

A Szabadító ősi jelképei fontos részleteket tanítanak a szerepét és a Vele ápolat kapcsolatunkat illetően.

Fiataloknak

46 Legyetek egyik! – Ok az ünneplésre

Dallin H. Oaks elnök

Az 1978-as kinyilatkoztatás egyik legfontosabb, papságra gyakorolt hatása az, hogy isteni felszólítást jelent az előítéletek elhagyására.

51 Legyetek egyik! – Hidakat építeni

Írta: Russell M. Nelson elnök

A kulturális, nyelvi, nembéli, faji és nemzetiségi különbségek jelentéktelenek a szövetség ösvényén.

52 A Szabadító módján való szolgálattétel

Írta: Eric B. Murdock

Jézus Krisztus tökéletes mintát mutatott nekünk arra, hogyan szeressünk és szolgáljunk minden egyes egyént.

56 Hét mód a karácsony lelkületének megragadására

Írta: Charlotte Larcabal

Az idén nem érzed át az ünnepet? Íme néhány mód arra, hogy elvidd a karácsony örömet másokhoz – és magadhoz.

60 A Lélek ajándékait is kérd karácsonyra

Írta: David Dickson

A lelki ajándékok készen állnak arra, hogy megkapjuk, csak hajlandónak kell lennünk kérni azokat.

62 Kérdések és válaszok

Nem érzem magam méltónak a Szabadító szeretetére. Hogyan gyűrhetném le ezt az érzést, és ismerhetném fel, hogy milyen értékes vagyok?

64 Poszter: Az ajándék, mely lehetővé teszi

65 A próféta kérése: Öt teendő, amellyel segíthetsz megváltoztatni a világot

Írta: Russell M. Nelson elnök

BORÍTÓ

Szenteste. Készítette: Michael Malm.

Gyermekeknek

66 Kevin karácsonyi ajándéka

Írta: Juliann Tenney Doman

Kevin tökéletes ajándékot talált karácsony reggelén a családjá számára.

68 Kati és Kincső

Írta: Evan Valentine és Marissa Widdison

Kincső pontosan tudta, hogyan vigasztalja meg a barátnőjét.

70 Az áhítat szeretet

Írta: Luaipou W.

Amikor eszembe jutott, hogy áhítatos legyek, az segített abban, hogy ne legyek olyan ideges.

71 Menedék az iszap elől

Írta: Adilson de Paula Parrella elder

Amikor a szomszédaink otthonait elöntötte az iszap, tudtuk, hogy mi segíthetünk.

72 Apostolok bizonyásgátétele Krisztusról

Írta: Quentin L. Cook elder

73 A mi oldalunk

74 Fényljen a világosságotok! Testvérek, akik beragyogják a világot

Ez a ghánai testvérpár megosztja a világosságát a körülöttük lévőkkel.

76 Történetek a szentírásokból: Jónás és a cethal

Írta: Kim Webb Reid

79 Kifestő

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát! Tipp: „Hogy lehet őszinte az _____, Míg csendben ülsz a helyeden?”

Rövid olvasmányok

5 Az első karácsonyi utazás

Írta: Christina Crosland

6 A hit képmásai:

Blanca Solis – Paraguay, Asunción

12 Hová lettek a házi- és látogatótanítóim?

Írta: Jean B. Bingham

18 Egy kicsit jobbnak lenni, mint tegnap

Írta: Luis Omar Cardozo

30 A szószékről: Döntések és csodák: Most pedig már látok

Írta: Irina V. Kratzer

36 Elmélkedések: Egyetlen piros égő

Írta: Lori Ries

37 Szolgálat az egyházban: Növekedést hozó szolgálat

Írta: Po Nien (Felipe) Chou és Petra Chou

38 Utolsó napi szentek történetei

80 Míg újra találkozunk: Megismerni Krisztust Joseph Smith által

Írta: Bruce R. McConkie elder

Fiatal felnőtteknek

42 Egy halk, szelíd hang a nagy döntések közepette

Írta: M. Joseph Brough

Hallgassatok a lelki késztetésekre, és bízzatok az Úrban, hogy Ő igazgassa majd az útjaitokat.

BŐVEBBEN

Az Evangeliumi könyvtár alkalmazásban, valamint a liahona.lds.org oldalon a következőkre van lehetőség:

- Megtalálod a legfrissebb lapszámot.
- Megtekinthetsz csak digitálisan elérhető tartalmat.
- Korábbi lapszámokban kereshetsz.
- Beküldheted a történeteidet és a visszajelzésedet.
- Előfizethetsz magadnak vagy ajándékként.
- Digitális eszközök használatával teheted jobbbá a tanulmányozásodat.
- Megoszthatod a kedvenc cikkeidet és rövidfilmjeidet.
- Cikkeket tölthetsz le és nyomtathatsz ki.
- Meghallgathatod a kedvenc cikkeidet.

LÉPJ KAPCSOLATBA VELÜNK

- A kérdéseidet vagy visszajelzésedet küldd el íméiben a liahona@ldschurch.org címre.

Küldj be hitet tápláló történeteket a liahona.lds.org oldalon vagy a következő levelezési címre:

- ☑ *Liahona*, fl. 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT, 84150-0023, USA

KIEMELT, CSAK
DIGITÁLISAN
ELÉRHETŐ CIKKEKErre a 3 dologra emlékezz, amikor úgy érzed,
hogy kevés vagy

Írta: Leah Barton

Úgy érzed, elakadtál? Így tudsz talpra állni és újból elindulni.

Miért nem kérdezem többé, hogy „miért?”
a bátyám halála után

Írta: Ximena Cardozo Corbalán

Ximena elmondja, hogy miként lelt békére azt követően, hogy a bátyja elhunyt a missziója alatt. Az édesapja beszámolója a mostani lapszám 18. oldalán található.

2018. December XXVI. évfolyam 12. szám
Liahona 14797 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Előnkészítő: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Randy D. Funk, Donald L. Hallstrom, Erick W. Kopschke, Lynn G. Robbins

Ügyvezető igazgató: Richard L. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garth Cannon

Vezető szerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arcaut: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecséri Olivér

Terjesztés: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.
Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímé: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy íméiben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel

és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; íméiben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2018 Vol. 26 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

AZ ELSŐ KARÁCSONYI UTAZÁS

Minden évben felidézzük a karácsonyi történetet, de vajon milyen gyakran képzeljük magunk elé a Mária és József által megtett utazást? A történet fontos részét képezi a hitük és az általuk meghozott áldozatok.

1. Lukács 1:26-27, 30-31

Mária Názáretből, egy négy-ötszáz lakosú faluból származott.¹ A világ szemében egyszerű parasztlány volt. Józseffel együtt mégis elfogadta az elhívását Isten Fiának felnevelésére.

2. Lukács 2:4-5

A Betlehemig tartó utazás legalább 4-5 napot vehetett igénybe,² és a szentírások nem utalnak arra, hogy szamarat is vittek volna magukkal a sziklás dombokon keresztül. Annak ellenére, hogy „várandós vala”, Mária Józseffel tartott ezen az úton, beteljesítve a próféciait, miszerint a Messiás Betlehemben fog megszületni (lásd Mikeás 5:2).

3. Lukács 2:7-11

Betlehemben Józsefnek és Máriának nem állt rendelkezésre saját otthon – vagy akár egy bölcső –, ahol a királyok Királyát lefektethették volna. Bizonyára hatalmas alázat töltötte el őket,

Egyiptom Legalább 240 km

amikor tanúi voltak az egyébként szerény körülmények közepette lezajlott szülést kísérő egyértelmű jeleknek, amelyek azt mutatták, hogy ez a kisbaba Isten Fia.

4. Máté 2:13-14

A családnak minden előzetes figyelmeztetés

nélkül kellett elhagynia a városukat és az országot. A gyermek Krisztus még két éves sem volt, máris az életveszély fenyegette (lásd Máté 2:16). Azonban a Szabadítójuk iránti elkötelezettség és szeretet arra indította Máriát és Józsefet, hogy nekivágjon az Egyiptomba vezető hosszú útnak.

5. Máté 2:19-23

Miután egy darabig ezen az ismeretlen földön időztek, József és Mária elindultak az addigi leghosszabb útjukra, bár a mérföldek ezúttal rövidebbnek tűnhettek, mert hazafelé tartottak. Miután hazaértek, Istenbe vetett hittel felnevelték Őt, aki „Názáretinek fog nevezetni” (Máté 2:23).

Máriához és Józsefhez hasonlóan **MI IS JÁRJUK A SAJÁT UTUNKAT JÉZUS KRISZTUSSAL.**

Lehet, hogy hosszú és nehéz ez az út, de a hit minden lépése közelebb visz minket az örök élethez – ahhoz az ajándékhoz, melyet az a szerető Szabadítónk ad nekünk, akinek a saját útja tette lehetővé a mi szabadulásunkat. ■

JEGYZETEK

1. Lásd James E. Strange, "Nazareth," *Anchor Bible Dictionary*.
2. Lásd D. Kelly Ogden, "The Road to Bethlehem," *Tambuli*, Dec. 1993, 41.

Amikor Blanca férje és édesanyja megbetegedett, és már nem tudták ellátni magukat, neki kellett a munkahelyét otthagyni teljes időben gondoskodnia róluk. Blanca az Úrhoz fordulva lelt a sajátját meghaladó erőre.

FÉNYKÉPEZTE: CODY BELL

Blanca Solis

Paraguay, Asunción

Fáradhatatlanul imádkozom és kérek erőt az Úrtól ahhoz, hogy tovább haladhassak előre. Állandóan imádkozom Hozzá. Amin a családom keresztülment, az ébresztett rá arra, hogy az Úr ezalatt végig mellettem lépkedett. Ő ad nekem lehetőséget arra, hogy újra felálljak. Hihetetlen, hogy mekkora erőt ad nekem az Úr.

Soha nem kérdezgetem magamtól, hogy „miért én?”. Mindig is úgy gondoltam, hogy megvan az oka. Bízom az Úrban, és elfogadom, amit küld számomra. Támogatott engem a különösen nehéz időszakaim során, és erősebbé váltam.

BŐVEBBEN

Gondozóként segítségre van szükséged? Látogass el az lds.org/go/12186 oldalra.

Tudj meg többet az idős szeretteink gondozásáról az lds.org/go/12187 oldalon.

A hit képmásaiból továbbiakat az lds.org/go/18 oldalon találsz.

Szolgálattételi tantételek

TUDASD A TÖRÖDÉSEDET!

Oly sokféleképpen mutathatjuk ki a törődésünket, különösképpen a karácsonyi időszakban. Kinyilváníthatjuk előszóban, üzenettel, írásban, egy megosztással, imával, sütés-főzéssel, énekkel, öleléssel, játékkal, egy növény elültetésével, vagy takarítással. Egyszerűen csak próbáld meg!

A mások iránt tanúsított szeretet alkotja a szolgálattétel legalapvetőbb elemét. Jean B. Bingham, a Segítőegylet általános elnöke ezt mondta: „Az igaz szolgálattétel végső soron egyenként valósul meg, mozgatórugójaként pedig a szeretet szolgál. [...] Ha mozgatórugójaként a szeretet szolgál, akkor csodák történnek majd, mi pedig módot fogunk találni arra, hogy behozzuk »hiányzó« nővéreinket és fivéreinket Jézus Krisztus evangéliumának mindent magába fogadó ölelésébe.”¹

A személyes kapcsolatok kialakításának alapvető fontosságú alkotóeleme az, hogy tudassuk másokkal, hogy törődünk velük. Azonban a különböző emberek eltérően veszik az üzenetet. Akkor hát miként fejezzük ki helyénvalóan a mások iránti szeretetünket olyan módon, hogy megértsék és értékeljék azt? Íme néhány mód arra, hogy a törődésünket tudassuk valakivel, és néhány gondolatébresztő ötlet neked.

A Szolgálattételi tantételek cikkek célja, hogy segítsenek megtanulnunk, miként törődjünk egymással – ez nem egy látogatás során megosztandó üzenet. Ahogy jobban megismerjük azokat, akiket szolgálunk, a Szentlélek késztetése révén majd tudni fogjuk, hogy a törődésünkön és együttérzésünkön túl milyen üzenetre lehet szükségük.

Mondd ki

Néha semmi nem helyettesítheti azt, hogy kimondjuk, mit érzünk valaki iránt. Ez jelentheti azt, hogy elmondod valakinek, hogy szereted, de azt is, hogy elmondod neki, miért nézel fel rá, vagy pedig őszintén megdicséred. Az ilyen visszajelzés segít a kapcsolatok megerősítésében. (Lásd Efézusbeliek 4:29.)

- Találj alkalmat arra, hogy tudasd az illetővel, mennyire csodálad valamelyik erősségét.
- Ugorj be hozzá, hívd fel, küldj szöveges üzenetet vagy képeslapot, és mondd el neki, hogy gondolsz rá.

Találkozz

Ha időt szánsz arra, hogy beszéljess valakivel és meghallgasd őt, az erőteljesen mutatja meg, hogy milyen nagyon értékeled őt. Sok embernek van szüksége arra, hogy beszélgethessen valakivel, akár otthon, akár az egyházban vagy máshol találkozol vele. (Lásd Móziás 4:26; T&Sz 20:47.)

- Az illető szükségleteinek megfelelően ütemezz be egy találkozót. Szánj időt arra, hogy tényleg meghallgasd és megértsd a helyzetét.
- Ahol a távolság, a helyi szokások vagy egyéb körülmények miatt nehéz megoldani az otthoni látogatást, vedd fontolóra, hogy az egyházi gyűléseket követően töltsetek együtt időt.

Céltudatosan szolgálj

Vedd figyelembe, hogy mire van szüksége az egyénnek vagy a családnak. Ha jelentőségteljes szolgálatot nyújtasz, azzal a törődésedet közvetíted. Ezáltal két ajándék adódik össze: az idő és a figyelmes erőfeszítés. „A szolgálat egyszerű tettei... mélységes hatással lehetnek másokra” – mondta Bingham nővér.²

- Ajánlj fel olyan szolgálatot, amely megerősíti az egyéneket vagy a családjukat, például vigyázol a gyermekeikre, hogy a szülők elmeheessenek a templomba.
- Amikor nagyon nehézé kezd válni az életük, keresd a módját, hogy könnyíts a terheiken, például ablaktisztítással, kutyasétáltatással vagy kerti munkával.

Ha meghallgatunk másokat, az segít rájönnünk, hogy milyen módokon mutathatjuk ki irántuk a törődésünket. Lásd Az alapos odafigyelés öt ismért Szolgáltatási tantételek cikket a *Liahóna* 2018. júniusi számában.

Tevékenykedjetek közösen

Vannak olyan emberek, akik nem a mélyreható beszélgetéseken keresztül teremtenek kapcsolatot. Egyesek számára a közös érdeklődési körök megtalálása, illetve a hozzájuk fűződő tevékenységek végzése közben közösen eltöltött idő az, ami kapcsolatokat teremt. Az Úr ekképpen buzdított minket: „legyetek velük és erősítsétek” (T&Sz 20:53) a testvéreiteket.

- Menjetek sétálni, szervezzetek egy játék estét, vagy tűzzetek ki egy rendszeres időpontot, amikor elmentek közösen edzeni.
- Szolgáljatok együtt egy közösségi vagy egyházi projektben.

Ajándékozz

Néha kevés idő vagy lehetőség áll rendelkezésre a kapcsolat ápolására. Számos kultúrában az ajándékozás a törődés és együttérzés jele. Még egy alkalmi, egyszerű ajándék is kifejezheti azt, hogy egy még jobb kapcsolatot szeretnél kialakítani. (Lásd Példabeszédek 21:14.)

- Vidd el nekik a kedvenc finomságukat.
- Ossz meg egy idézetet, szentírásvetst vagy egyéb üzenetet, amely szerinted hasznos lehet a számukra.

A szeretet munkája

Amikor közelebből megismered azokat, akiknek szolgálattételt nyújtasz és akikért sugalmazásra törekszel, konkrétan is meg fogod tudni, miként közvetítheted feléjük egyenként a szeretetedet és a törődésedet.

Az oregoni Kimberly Seyboldt a következő történetet mesélte a sugalmazásra törekvésről és a szeretet ajándékokkal történő kimutatásáról:

„Amikor azt érzem, hogy lehúzó az élet, akkor felállok és cukkinikenyeret sütök, általában úgy nyolcat. Az én különleges összetevőm az a csendes ima, amelyet sütés közben azért mondok, hogy tudhassam, kinek van szüksége ezekre a kenyerekre. Időközben jobban megismertem a szomszédaimat, mert a meleg cukkinikenyér belépőt jelentett számomra az otthonukba és az életükbe.

Az egyik meleg nyári napon megálltam a kocsival egy család mellett, akik kis tálkákban szederet árultak az út szélén. Nem volt szükségem több szederre, de az asztal mögött álló sovány fiú nagyon megörült a jöttömnek, mert azt gondolta, hogy vásárló vagyok. Így hát vettem a szederből, de egyúttal ajándékot is adtam neki. Két kenyeret kapott tőlem. Odafordult az édesapjához, hogy elfogadhatja-e, majd ezt mondta: »Nézd, Apa! Ma már lesz mit ennünk.« Hála töltött el azért, hogy lehetőségem volt ilyen egyszerű módon kimutatni a szeretetemet.”

Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja azért foházkodott, „hogy minden férfi és nő – és minden idősebb fiatal férfi és fiatal nő – [olyanná váljon], hogy még mélyebb elkötelezettség éljen benne a mások iránti szívből jövő gondoskodásra, melyre egyedül Krisztus tiszta szeretete motiválja. [...] Dolgozzunk vállvetve a szőlőskert Urával, segítő kezet nyújtva mindnyájunk Istenének és Atyjának azon hatalmas feladatában, hogy imákat válaszoljon meg, vigaszt nyújtson, könnyeket szárítson fel és megerősítse az ellankadt térdeket.”³

A törődő Jézus Krisztus

Mielőtt feltámasztotta Lázárt a halálból, „könnyekre fakadt Jézus.

Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt!” (János 11:35–36).

„[K]önyörülettel vagyok irántatok” – mondta Krisztus a nefitáknak. Aztán odahívta közülük a betegeket és a nyomorultakat, a sántákat és a vakokat, és meggyógyította őket (lásd 3 Nefi 17:7–9).

Miközben a Szabadító törődött másokkal, számunkra is példát mutatott. Ezt tanította nekünk:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:37–39).

Kiknek van szüksége a törődésedre? Hogyan mutathatnád meg nekik, hogy törödsz velük? ■

JEGYZETEK

1. Vö. Jean B. Bingham: A Szabadító módján való szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 106.
2. Jean B. Bingham: A Szabadító módján való szolgálattétel. 104.
3. Jeffrey R. Holland: Velük lenni és erősíteni őket. *Liahóna*, 2018. máj. 103.

Írta: Jean B. Bingham

a Segítőegylet
általános elnöke

Hová lettek a házi- és látogatótanítóim?

A szolgálattétel rugalmassága a fokozottabb törődésre
ösztönözzön minket, ne pedig lazítást eredményezzen!

Az egyik barátnőm nemrégiben megrökönyödve kérdezte tőlem: „Hová lettek a látogatótanítóim?” Azóta, hogy a férje elhunyt, nagyon gondoskodók és figyelmesek voltak vele, viszont amióta a 2018. áprilisi általános konferencián bejelentésre került az új szolgálattéli program, színüket se látta.

Mindannyiunknak alkalmazkodnunk kell a dolgok új rendjéhez, és egyes szolgálattelvő fivérek és nővérek talán még nem értették meg, hogy bár az otthoni látogatás nem az egyetlen módja a szolgálattételnek, de kétségtelenül csodálatos módja a szeretet és az őszinte érdeklődés kimutatásának – és számos egyháztagnak továbbra is szüksége van rá.

A miért fontosabb, mint a miként

Egyesek számára talán a változtatás céljának megértése okoz gondot. A házitanítás és a látogatótanítás szolgálattétellel történő felváltása mögött nem egyszerűen az a cél húzódott meg, hogy megváltozzon, *miként* gondoskodunk egymásról, hanem

az, hogy segítségünkre legyen abban, hogy fokozottabban a *miért* vezéreljen bennünket.

Szolgálattételünk végső célja az, hogy segítsünk másoknak mélyrehatóbban megérteni a Szabadító Jézus Krisztushoz, és isteni lehetőségeik irányába fejlődni. A program hozzáadott rugalmassága nem azt célozza, hogy az erőfeszítéseink lazítására ösztönözzön minket; az a célja, hogy több lehetőséget biztosítson a Léleknek az erőfeszítéseink irányításában.

Vagyis azt, hogy valakinek szüksége van-e ma vagy sem egy látogatásra, leginkább annak alapján kell eldönteni, hogy mi fog segíteni nekik előre haladni Mennyei Atya nekik készített ösvényén.

Közös tanulás

A felénk irányuló szolgálattéli elvárásokkal kapcsolatos kezdeti bizonytalanság ellenére nővéreink és fivéreink egyre inkább felkarolják egymást. Akármerre utaztam, izgalmas volt meghallgatni, ahogy számtalan nő (és számos férfi) elmesélte, milyen építő hatással volt a szolgálattételük – vagy éppen az értük végzett szolgálattétel – a kapcsolatokra és a személyes fejlődésre.

Nemrégiben tértem vissza Észak-Karolina államból, ahol az egyik egyházközség segítőegyleti elnöke megosztott néhány gondolatot, amelyet a cöveki vezetőktől hallott. Úgy gondoltam, hogy nagyon találóak, és – néhány kiegészítéssel – érdemes lenne megosztani őket.

Haladj tovább

Mindannyian együtt tanulunk, miközben magunkévá tesszük a szolgálattétel „egy újabb, szentebb megközelítését”¹. Lehetnek köztünk olyanok, akik ezt túl soknak vagy ijesztőnek érzik.

„EGY ÚJABB, SZENTEBB MEGKÖZELÍTÉS”

Ez a táblázat összeveti, hogy miként értelmezték egyes egyháztagok a régi programot és ahogy reményeink szerint mindenki értelmezni fogja a szolgálattételt.

RÉGI

Házi- és látogatótanítás

Kötelességérzettől hajtva

Doboz*

Mit tegyek?

Folyamat

FIGYELEM

Összpontosítsunk a feladatra!

Havi egy látogatás

Előre megírt üzenet kézbesítése

Mi számít látogatásnak?

Fivérekhez és nővérekhez vagyunk kijelölve

Lejeleníteni, ha kész

ÚJ

Szolgálattétel

Szeretettől hajtva

Igazgyöngy

Miért tegyem?

Eredmény

FIGYELEM

Összpontosítsunk az emberre!

Egyszerű, rugalmas kapcsolatfelvétel(ek)

Az evangélium Lélek által irányított megosztása

Felelősség a lelki jóllétért

Fivérek és nővérek vannak ránk bízva

Szíveket megváltoztatni

*Van egy tanmese az ékszerésről, akinek volt egy értékes igazgyöngye, de elszomorította, hogy akik eljöttek megnézni, azokat jobban érdekelte az igazgyöngy gyönyörű doboza, mint maga a gyöngy. A házi- és látogatótanításról a szolgálattételre való átállással mi is jobban tudunk összpontosítani az előírások és eljárások „dobozá” helyett a jelentőségteljes szolgálattétel „igazgyöngyeire”.

HOGYAN LEHET SIKERES A SZOLGÁLATTELEI INTERJÚNK?

E cikk digitálisan elérhető változatában Bingham nővér megoszt öt irányelvet, melyek elősegítik a szolgálattéleli interjúk eredményességét. Látogass el az lds.org/go/121813 honlapra.

Segítségünk van, ha nem feledkezünk meg arról, hogy az „újabb és szentebb” nem azt jelenti, hogy „hibátlan és elérhetetlen”.

Akár még mindig bizonytalanok vagytok a szolgálattétel céljait és működését illetően, akár úgy gondoljátok, hogy már kiismertétek, arra kérünk, hogy nézzétek végig, illetve olvassátok el a ministering.lds.org oldalon lévő forrásanyagokat, és tanulmányozzátok a *Liahónában* havonta megjelenő Szolgálattéleli tantételek cikkeket (lásd a lapszám 8. oldalát). Ezek az anyagok segíteni fognak abban, hogy összhangba hozzátok a szolgálattéleli erőfeszítéseiteket a Szabadító munkájával.

Köszönöm, csodálatos nővérek és fivérek a szereteteteket és a gondoskodásotokat, és hogy mások felé fordultok, és hogy önmagatokból adtok. Igazán figyelemreméltók vagytok, és a szolgálattételek „valami rendkívüli”² lesz! ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 100.
2. Vö. Emma Smith kijelentése, idézve: *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 14.

A SZABADÍTÓ BÉKESSÉGÉNEK AJÁNDÉKA

A Szabadító békeességének ajándéka a körülményeinktől függetlenül akkor is a szívünkben lakozhat, ha a világban távolinak tűnik a béke.

Van-e jobb a gyönyörű karácsonyi zenénél és énekeknél, a családtagok és barátok karácsonyi összejövetelénél, a mosolygó arcoknál és a gyermekek örömteli szóáradatánál? A karácsony isteni módon képes összehozni minket a családjainkkal, a barátainkkal és a közösségünkkel. Alig várjuk az ajándékozást és az ünnepi ételeket.

Charles Dickens *Karácsonyi ének* című írásában Scrooge unokaöccse a következő szavakkal ragadja meg az év e szent időszakának varázsát: „[V]alahányszor csak eljött a karácsony ideje, mindig úgy gondoltam rá..., mint egy jóságos időszakra; mint kedves, megbocsátó, jótékony, kellemes időszakra; mint az egyedüli olyan időszakra az esztendő hosszú során, amikor minden férfi és nő mintha csak közös elhatározással nyíltan kitárná... szívét, és [másokra gondolna]. [...] És ezért..., ámbár a karácsony soha egy morzsányi aranyat vagy ezüstöt sem tett a zsebembe, hiszem, hogy javamra *vált* és javamra is *fog* válni; és azt mondom rá, hogy áldja meg az Isten!”¹

Szülőként – és most már nagyszülőként – mindig is eszembe juttatta a karácsony varázsát az, amikor láttam, amint a gyermekeim – most pedig az ő gyermekeik – a Szabadító születését ünneplve élvezik egymás társaságát,

amikor összegyűlik a családjaink. Biztos vagyok benne, hogy hozzám hasonlóan ti is megfigyeltétek már, milyen örömmel és ártatlansággal várják és élvezik a gyermekek ezt a különleges ünnepet. Örömeiket látva mindannyiunknak boldog múltbéli karácsonyok jutnak eszünkbe. Dickens mondta azt is, hogy „jó néha gyerekek lenni és sohasem jobb, mint karácsonykor, mikor az ünnep hatalmas megalapítója maga is gyermek volt”².

Kaliforniában, Los Angeles mellett nőttem fel, ahol a házunkat narancsligetek vették körül. Karácsony este a szüleim mindig áthívtak az otthonunkba családtagokat, barátokat és szomszédokat, hogy karácsonyi énekeket énekeljünk és frissítőket fogyasszunk. Csodaszép szokás volt ez mindannyiunk számára, és az éneklés mintha órákig tartott volna. Gyermekeként addig énekelünk, amíg azt kötelezőnek gondoltunk, aztán kiosontunk a narancsligetekbe játszani.

Feleségemmel, Kathyvel is Dél-Kaliforniában neveltük fel a gyermekeinket, viszonylag közel a tengerparthoz. A karácsonyt ott szélben ingadozó pálmafák jellemzik. Gyermekeinkkel minden évben alig vártuk, hogy lemehezzünk a kikötőbe, megnézni a karácsonyi hajós felvonulást. Ámulva néztük, ahogy

A KARÁCSONYI
IDŐSZAK VÁLTO-
ZÁST KIVÁLTÓ
LELKÜLETE JÉZUS
KRISZTUS MEGVÁL-
TÓ HATALMÁBAN
GYÖKEREZIK, MELY
JOBBÁ TESZI AZ
ÉLETÜNKET.

a mindenféle színű fényben sziporkázó gyönyörű jachtok százai köröznék a kikötőben.

Most, hogy már Utah-ban, Salt Lake Cityben lakunk, Kathy és én abból teremtettünk hagyományt, hogy a *Karácsonyi ének* valamelyik helyi színielőadására visszük el a gyermekeinket és az unokáinkat. Amint évről évre láthatjuk Ebenezer Scrooge csodás átváltozását szívtelen remetéből a karácsony örömeivel eltelt boldog felebaráttá, azt érezzük, hogy nekünk is el kell engednünk a bennünk lakozó Scrooge-ot. Arra érzünk késztetést, hogy igyekezzünk egy kicsit jobban követni a Szabadító példáját, aki mindenkivel jószívú volt.

Jézus Krisztus megváltó hatalma

A karácsonyi időszak változást kiváltó lelkülete Jézus Krisztus megváltó hatalmában gyökerezik, mely jobbá teszi az életünket. Lukács könyve jegyzi fel Isten Fia több mint kétezer évvel ezelőtti betlehemi születésének becses beszámolóját:

„És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeirattassék. [...]”

Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába.

Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik...

Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztett feleségül, és várandós vala.

És lőn, hogy mikor ott valának, betelének az ő születésének napjai.

És szülé az ő elsőszülött fiát, és bepólyálá őt, és helyezteté őt jászolba, mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó házánál.

Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett.

És ímé az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének.

És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszen.

Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

Ez pedig néktek a jele: találtak egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.

És hirtelenséggel jelenék az angyalal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala:

Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” (Lukács 2:1, 3–14).

Ne féljete!

Az angyal észrevette a pásztorok félelmét, amikor megjelent nekik, mert ezt mondta: „Ne féljete!” Istennek a váratlan mennyei hírnökből sugárzó megdöbbenő dicsősége bizony félelmet keltett a szívükben, azonban az angyal által

hozott hírekben nem volt semmi félelmetes. Azért jött, hogy bejelentsen egy csodát, hogy elhozza a legfőbb jó hírt, hogy elmondja nekik: tényleg elkezdődött az emberiség megváltása. Sem előtte, sem utána nem hozott még hírnök ennél boldogabb üdvözlést.

Az Atya Egyszülöttje megkezdte halandó útját: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” Ezek valóban nagy öröm jó hírei voltak.

Mindannyiunk életében vannak olyan pillanatok, amikor elérhetetlennek és távolinak tűnik az angyal által ígért nagy öröm. Mindannyian ki vagyunk téve az élet gyengeségeinek és nehézségeinek: betegségnek, kudarcnak, gondoknak, csalódásnak, végül pedig a halálnak. Bár sokaknak van része abban az áldásban, hogy fizikailag biztonságban élhetnek, másoknak ez ma nem áll a rendelkezésére. Sokaknak hatalmas nehézségeket okoznak az élet velejárói, azok fizikai és érzelmi sarca.

Az Úr mindegyikünkhöz szóló üzenete azonban az élet nehézségei ellenére ma is ugyanaz, mint a kétezer évvel ezelőtt örködő pásztorokhoz: „Ne féljete!” Talán az angyal e felszólítása, hogy ne féljünk, ma még általánosabb érvénnyel bír számunkra, mint amikor a pásztorok félelmét volt hivatott lecsillapítani azon a karácsony éjjelen. Esetleg arra is utalt ezzel számunkra, hogy a Szabadítónak köszönhetően a félelem soha nem fog diadalt aratni? Esetleg meg kívánta erősíteni azt a tényt, hogy végső soron nincs miért félni, hogy egyetlen földi gondnak sem kell tartósnak lennie, és hogy egyikünk sem megválthatatlan?

A legkedvesebb karácsonyi ajándék mindig is az lesz, amelyet maga a Szabadító adott nekünk: az Ő tökéletes békessége. Azt mondta: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:27).

A Szabadító békességének ajándéka a körülményeinktől függetlenül akkor is a szívünkben lakozhat, ha a világban távolinak tűnik a béke. Ha elfogadjuk a Szabadító hívását, hogy kövessük Őt, az örökre elúzi a tartós félelmet. Biztosítva lett a jövőnk. Ez az a meghirdetett „nagy örö[m], mely az egész népnek öröme leszén”.

„Ne félj – emlékeztetett Ésaías próféta –, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbajával támogatlak” (Ésaías 41:10).

A Szabadítóba vetett remény

Köszönhetően a Szabadítónak, aki kétezer évvel ezelőtt megszületett Betlehemben, van remény – és még annál is sokkal több: van megváltás, kiszabadulás, győzelem és diadal. „A rossz eltűnik, s győz az igaz.”³

Nem csoda, hogy amikor az angyal bejelentette a Szabadító születését, hirtelen angyalok kórusa jelent meg, egyfajta mennyei felkiáltójelként, ezt énekelve: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” Nem létezhet ennél megnyugtatóbb üzenet. Egyetlen üzenetet sem töltött be még ennél jobban az emberek iránti jó akarat.

Legyen ez egy békés, örömteli időszak mindannyiunk számára, mert született nekünk aznap „a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában”. ■

Az Első elnökségi karácsonyi áhítaton a Konferencia-központban 2015. december 6-án elhangzott Ne féljete! című beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. Charles Dickens, *A Christmas Carol* [Charles Dickens: Karácsonyi ének]. (1858), 5–6.
2. *A Christmas Carol*, 67.
3. Vö. Karácsonykor a harangok. *Himnuszok*, 214. sz.

Egy kicsit jobbnak lenni, mint tegnap

Írta: Luis Omar Cardozo

A mikor felhívott a misszióelnöke, Sergio már majdnem egy éve szolgált. Ő volt az egyetlen fiunk, és ő volt az első, aki a testvérei közül teljes idejű missziót szolgált. A feleségemmel, Lilianával, büszkék voltunk rá és arra a példára, amelyet a két hűgának mutatott.

Sergio valahogy olyan ember volt, hogy tudtuk, jó misszionárius lesz belőle. Természetes vezető volt, vidám és őszinte, és tudott másokat ösztönözni.

Mindegy volt neki, hogy valaki az egyház tagja-e vagy sem – mindenkivel összebarátkozott. Ha pedig mások azért

gúnyolták, mert utolsó napi szent, azt jó kedéllyel vette, és ritkán sértődött meg.

Izgatottak voltunk, amikor Sergio megkapta a missziós elhívását a Peru Chiclayo Misszióba. 2013. november 20-án kezdte meg a szolgálatát. Szerette a misszióját. Eleinte könnyen írogattunk neki. Ahogy azonban teltek a hónapok, egyre több időre volt szükségem, hogy átgondoljam a leveleit, és válaszoljak a lelki fejlődésére.

Nem aggódtunk Sergio miatt. Úgy gondoltuk, hogy a missziós területen van a lehető legnagyobb biztonságban. A misszióelnöke 2014. október 7-én hívott fel.

Soha nem éreztük magunkat egyedül

A misszióelnök elmondta, hogy Sergio és a társa érdeklődőket tanított a templomról és az örökkévaló családról. Aztán, miközben éppen a záróimát mondta, Sergio megállt, hirtelen elvesztette az eszméletét és összeesett. Kapott egy áldást, és sürgősen beszállították egy egészségügyi központba. Az orvosok megállapították, hogy agyi értágulat-szakadása volt. Próbálták újraéleszteni, de hiába.

A hír mélységesen lesújtott bennünket. A gyászunk ellenére Lilianával Peruba kellett utaznunk, hogy hozzuk Sergio holttestét és a személyes holmiját. Nehezünkre esett tiszta fejjel gondolkodni, úgyhogy hálások voltunk, amiért az indulásunktól a hazaérkezésünkig ott volt velünk valaki az egyháztól, hogy segítsen. Segítséget kaptunk

a Szentlélektől is, aki vigaszt nyújtott nekünk, és segített kitartani. Soha nem éreztük magunkat egyedül.

Nehéz hálásnak lenni egy tragédiában, de hálás vagyok az Úr gyengéd irgalmaiért Sergio halála kapcsán. Amikor meghalt, én püspökként szolgáltam, Liliana az ifúsági hitoktatásban tanított, Ximena lányunk pedig a Fiatal Nők elnökeként szolgált az egyházközségünkben. Szorgalmasan szolgáltunk és szeretünk másokat, ami által megvetettük a lábunkat az evangélium talaján. Ha már Sergiónak el kellett hagynia bennünket, mindig hálás leszek azért, hogy Mennyei Atya olyankor vitte el őt, amikor erős volt a hitünk.

Azért is hálás vagyok, hogy Sergio az Úr és az embertársai szolgálata közben (lásd Móziás 2:17) távozott ebből az életből. Az Úr kijelentette, hogy „akik énben nem hálnak meg, nem ízelelik meg a halált, mert az édes lesz számukra” (T&Sz 42:46).

A Szentlélek egy pillanatnyi betekintést engedett nekem abba, hogy miket kellett elviselnie Mennyei Atyának, amikor az Ő Egyszülöttje meghalt értünk. Rájöttem, hogy semmi jogom sincs haragudni Istenre. Az én Atyám a mennyben tudta, hogy min megyek keresztül. Olyan békesség szállt meg, amely lehetővé tette, hogy elfogadjam az Ő akaratát, és Sergio halálának időzítését. Lilianának is hasonló élményei és érzései voltak.

Vigaszt nyújtó szavak

A családjunk 2005-ben lett egymáshoz pecsételve a templomban, amikor Sergio

és Ximena még kicsik voltak. Ruth nem sokkal ezután, már szövetségben született. Sergio keresztelte meg nem sokkal azelőtt, hogy elindult a missziójára.

Három nappal Sergio halála után Ruth látta őt álmában. Ez a kilencedik születésnapja éjjelén történt. Azt álmodta, hogy ők ketten egész nap kéz a kézben sétálgattak, és Sergio megnyugtatóan beszélt hozzá.

Ruth és Ximena nagyon közel álltak Sergióhoz, és roppantul hiányzik nekik.

Továbbra is az evangélium szerint kell élnünk. Akkor lehet majd Sergio ismét a miénk.

Ruth folyamatosan ennek az álomnak az emlékéből merít erőt.

Amikor Lilianával az egyik nap Sergio holmiját néztük át, ráakadtunk a missziós határidőnaplójára. Észrevettük, hogy Sergio minden egyes nap minden egyes oldalára felírta a következőket: „Légy egy kicsit jobb, mint tegnap!”

Ezek a szavak azóta folyamatosan velem vannak. Arra emlékeztetnek, hogy továbbra is az evangélium szerint kell élnünk. Így lehetünk majd ismét együtt családként a mostani életünk után. Akkor lehet majd Sergio ismét a miénk.

Amikor az ember nehéz időszakokon megy keresztül, a Szabadító megsegíti. Tudom, hogy ez igaz, ahogy azt is tudom, hogy biztosak az Ő ígéretei. Így hát erősen kapaszkodunk az evangéliumba, és követjük Sergio példáját: megpróbálunk minden nappal egy kicsit jobbá válni. ■

A szerző az argentinai Saltában él.

TEGYÉTEK AZ
ÉLETETEKET A
**személyes
fejlődés**
LÉLEKPEZSDÍTŐ
UTAZÁSÁVÁ!

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Az isteni lehetőségeink
felé való fejlődés alapja
az evangélium tanulása,
megélése és tanítása.

Szerkesztői megjegyzés: Ebben a *Liahóna* számára írt cikkben Holland elder a megtérés azon erőteljes tantételeit osztja meg, amelyek az egyház új *Jöjj, kövess engem!* tananyagának alapjául szolgálnak.

Micsoda izgalmas időszakban lehetünk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai! Amikor az Úr királyságában lezajlott közelmúltbeli fejleményekre gondolok, egyértelműnek tűnik, hogy Isten egy lélekpezsdítő utazásra visz minket, olyan lenyűgöző dombok és völgyek és látványosságok között, amelyeket elképzelni is alig tudunk, amíg nem kapaszkodunk egy kicsit magasabbra, és akkor azok ott terülnek el előttünk.

Egyetlen év alatt elbúcsúztattunk egy szeretett prófétát, és szeretettel támogattunk egy újat. Új megközelítést kezdtünk alkalmazni a Segítőegylet és a melkisédeki papsági kvórumok gyűlésein, nagyobb hangsúlyt fektetve

az Úr munkájának elvégzése érdekében folytattott közös tanácskozássra. Ugyanezt a lelkületet láthatjuk abban, ahogy az Úr egyetlen kvórumba hozta össze a főpapokat és az eldereket, és abban a földrengésszerű változásban, ahogy a papságviselők és a nők immár szolgálattételt nyújtanak Isten gyermekeinek. Ha ez még nem lenne elég ahhoz, hogy elálljon a lélegzetetek, gondolatok az Első Elnökség nemrégiben tett bejelentésére a személyes és családi szentírás-tanulmányozást

A szívünket akarja megváltoztatni

Mindemellett azt remélem, hogy amikor visszatesszünk arra, hogy honnan indultunk, akkor képesek vagyunk a módosított előírásoknál, az új programoknál és az átdolgozott kézikönyveknél többet látni. Az Úr munkája mindig is legfőképpen az emberekről szólt, nem a programokról. Bármilyen változtatásokat is vezényeljen le egy szervezetben vagy egy időbeosztásban vagy egy tananyagban, valójában titeket és engem remél

Az isteni lehetőségeink felé való fejlődés és a Mennyei Szüleinkhez való hasonulás központi tantételeit az evangélium tanítása, tanulása és megélése képezik.

támogató forrásanyagokról, valamint az elemis és vasárnapi iskolai anyagok ezzel összhangban lévő változtatásairól – nem is beszélve a misszionáriusi munka, a családtörténeti kutatás és a templomi munka terén zajló előrelépésekről.

És ezeket bizonyára újabbak követik majd. Amint azt a kilencedik hittételünk kijelenti: „hiszünk mindabban, amit Isten kinyilatkoztatott” – ám ez sokszor a könnyebbik fele. Különleges hit kell viszont ahhoz, hogy elhiggyük, „hogya ezután is ki fog nyilatkoztatni sok nagyszerű és fontos dolgot” a királyságot illetően, és hogy aztán készek legyünk elfogadni, bármi is legyen mindez. Ha hajlandóak vagyunk rá, Isten olyan helyekre fog elvezetni bennünket, ahova soha nem is álmodtuk, hogy eljuthatunk – bármilyen nagyratörőek legyenek is egyébként az álmaink. Az Ő gondolatai és az Ő útjai kétségtelenül sokkal magasabb rendűek a mieinknél (lásd Ésaías 55:8–9). Úgy vélem, hogy bizonyos értelemben nem különbözünk nagyon azoktól a kirtlandiektől, akikről a következőket mondta Joseph Smith próféta: „[N]em tudtok többet ennek az egyháznak és királyságnak a rendeltetéséről, mint az anyja ölében fekvő csecsemő.”¹

megváltoztatni. A szívünket akarja megváltoztatni, és jobbá akarja tenni a jövőnket.

Nem, még nem látjuk azokat a nagy és fontos dolgokat, amelyek a következő kanyar után várnak ránk az ösvényen. A végső úti célról azonban van bizonyos fogalmunk:

„[M]ég nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van” (1 János 3:2).

„Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27).

„[K]apni fogtok a teljességéből, és megdicsőíttettek énbennem, miként én az Atyában; azt mondom tehát nektek, hogy kegyelemért kaptok kegyelmet” (T&Sz 93:20).

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de nekem ez hosszú utazásnak hangzik – ugyanakkor felpezsdítőnek is! Az ilyen isteni cél – bár valóban nagyratörő – alkotja mindannak a középpontját, amitől a visszaállított evangélium annyira vonzó és lelkesítő. Van a lényünk mélyén egy visszhang – egy emlék –, amely azt mondja nekünk, hogy éppen ezért jöttünk a földre. Elsősorban és leginkább

azért fogadtuk el Mennyei Atyánk tervét, mert olyanná akartunk válni, mint Ő. Tudtuk, hogy ez egy irdatlan nagy cél, amelyet soha nem lesz könnyű elérni. De ennél kevesebb egyszerűen nem volt elég. A lényünk arra lett megalkotva, hogy növekedjen, és amint akkor, úgy most is felsejkenünk, hogy megtegyük ezt az utat.

Tanulni és valamivé válni

Az isteni lehetőségeink felé való fejlődés és a Mennyei Szüleinkhez való hasonulás központi tantételeit az evangélium tanítása, tanulása és megélése képezik. Időnként úgy hívjuk ezt a folyamatot, hogy *örökkévaló fejlődés*. Időnként úgy hívjuk, hogy *megtérés*. Időnként egyszerűen úgy nevezzük: *bűnbánat*. De bárminek hívjuk is, hozzá tartozik a tanulás. Joseph Smith próféta ezt mondta: „[M]eg kell tanulnotok, hogyan válhattok ti magatok is istenekké, Isten királyaivá és papjaivá, ...azáltal, hogy egyik kis fokról a másikra léptek, és egyik kis képességből kifejlesztetek egy nagyobbat...

Amikor létrát másztok, az alján kell kezdenetek, és lépésről lépésre kell felfelé haladnotok, míg el nem éritek a tetejét; így van ez az evangélium tantételeivel is – az elsővel kell kezdeni, és továbbhaladni mindaddig, amíg meg nem tanuljátok a felmagasztolás összes tantételét.”²

Beszéljünk tehát a tanulásról. Mivel szívemben tanár maradtam, szeretem ezt a szót és ezt az elgondolást, bár szerintem a szokásosnál egy kicsit pontosabb meghatározást kellene találnunk hozzá. Evangéliumi vonatkozásban nem csupán a tudás felhalmozását értem alatta, bár az is a része. És nem is csupán egy előadás tétlen hallgatását, vagy a tények bemagolását értem alatta. Tanulás alatt növekedést és változást értek; fejlődéshez vezető meglátásokat; az igazság ismeretét, ami viszont közelebb visz minket a minden igazság Istenéhez.

Russell M. Nelson elnök is összekötötte a tanulást ezzel a megtérést eredményező szívbeli változással, amikor azt tanította, hogy amikor „a Szentlélek meggyőzi azokat, akik komolyan kutatnak az igazság után”, ez táplálja a hitet, amely pedig „elősegíti a bűnbánatot és az Isten parancsolatainak való engedelmisséget”. A megtérés ezen alapvető összetevői „elford[ítanak minket] a világ dolgaitól az Úr dolgai felé”, amivel „együtt jár a »szívbeli nagy változás«”.³

Ez nem arról szól, hogy ismerjük Izráel tizenkét törzsének elnevezését, vagy elemeire bontva tudjuk ábrázolni az olajfák példázatát, bármilyen hasznosak legyenek is az ilyen gyakorlatok. Az ilyen tanulás önmagunk megváltoztatásáról szól; arról, hogy másmilyenek (jobbak) leszünk azért, mert többet tudunk mindabból, amit Isten tud.

Beláthatjátok, hogy az a fajta tanulás, amelyenről én beszélek, túl nagy ahhoz, hogy egy tanterem falai közé szorítsák vagy hogy

egy 45 perces lecke alatt a végére lehessen járni. A szentírások, a próféták, a szülők, a napsütés, az esős napok, a lelki késztetések és magának az életnek a mindennapi tananyaga, mind-mind lehetőséget nyújt nekünk arra, hogy Istenről és az Ő tervéről tanuljunk, mert igenis „minden dolog [Őröla] tesz bizonyosságot” (Mózes 6:63). Idővel aztán mindannyian felfedezzük, hogy Ő nemcsak istentiszteleten hajlandó tanítani minket, hanem bárhol és bármi-kor, ahol és amikor hajlandóak vagyunk tanulni – például azokban a kötetlen pillanatokban, amikor a gyermekeink és a barátaink, a szomszédunk vagy a munkatársaink, a buszon látott férfi vagy nő, vagy

Az otthon egyszerre tanterem és labor, ahol az evangéliumi tanulás és élet úgy összefonódik, hogy szinte megkülönböztethetetlenek.

éppen a boltban nekünk segítő alkalmazott társaságában vagyunk.

Azonban mindezen igazságok, melyeket Isten napról napra megkísérel megtanítani nekünk, csupa olyan mag, amely a köves talajra vagy a tövisek közé esik, hogy elszáradjon vagy megfojtsák, amennyiben nem fogadjuk meg Alma tanácsát, miszerint tegyünk kísérletet az igével – vagy ahogy Jakab mondja: hogy cselekedjük is az igét, ne csak hallgassuk (lásd Márk 4:1–20; Jakab 1:22; Alma 32:27–43). Amikor tanulunk az igazságról, majd azt választjuk, hogy annak megfelelően cselekszünk, növekszik a bizonyosságunk (lásd János 7:17). Amikor aztán az igazságot a lényünk részévé tesszük – azáltal, hogy törekszünk még a kihívások közepette is következetesen aszerint élni –, akkor az megváltoztat minket, és hasonlóbbá válunk az igazság Atyjához.⁴

Az evangéliumi tanulás központja az otthonunk

Ezért mondjuk azt, hogy az evangélium tanítása, tanulása és megélése „otthonközpontú és az egyház

által támogatott”⁵ kell, hogy legyen. Először is, az otthon az, ahol a legtöbb időt töltjük – határozottan többet, mint amennyit az egyházban töltünk (még az agyonhajszolt püspököket is ideszámítva). Nem váránk el a fizikai testünkötől, hogy sokáig húzza heti egy étkezéssel – még akkor sem, ha az nagyon finom. Hasonlóképpen, ha az egyórás istentiszteleti tanítás – még ha kiváló is az az istentiszteleti tanítás – a fő alkalom, amikor Krisztus szaván lakmározunk (lásd 2 Nefi 31:20), akkor az alultápláltság veszélye fenyeget minket.

Másodszor, az otthon egyszerre tanterem és labor, ahol az evangéliumi tanulás és élet úgy összefonódik, hogy szinte megkülönböztethetetlenek. Ezt az élő laborélményt egyszerűen nem lehet pusztán a tanteremben előállítani.

A legfontosabb talán az, hogy az otthon a menny visszhangja (lehet) – egy emlékeztető arra az örökkévaló célra, melynek követésére ide jöttünk. Ahogy azt Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség második tanácsosa megfogalmazta: „Habár a földi családoktól távol áll a tökéletesség,

a család biztosítja a legnagyobb esélyt arra, hogy Isten gyermekeit a mennyben érezhető leginkább megközelítő szeretettel fogadják – ami maga a szülői szeretet. A család továbbá a legjobb hely arra, hogy megőrizzük és továbbadjuk azon erkölcsi értékeket és igaz tanítételeket, melyek a legnagyobb valószínűséggel visszavezetnek bennünket Isten jelenlétébe.”⁶

Szülők! Megijesztettek titeket? Remélem, nem. Nem azért van a hangsúly az otthoni tanításon, tanuláson és megélésen, hogy további terhet jelentsen az egyéneknek és családoknak. Igazából éppen ellenkezőleg: azt reméljük, hogy az otthoni erőfeszítéseitek elismerésével és támogatásával valamilyen módon könnyíteni tudunk az átalatok ott hordozott terhen. Vagy ami még jobb, talán meg tudunk erősíteni titeket, hogy könnyen viseljétek azt el (lásd Móziás 24:15).

Az egyházban történő evangéliumi tanulás támogatása

Ez a kiterjesztett nézőpont, ami az evangélium tantermen kívüli befogadását illeti, nem jelenti azt, hogy a tanterem ne lenne fontos. Természetesen azt reméljük, hogy az istentisztelet továbbra is a jelentőségteljes tanulás színtere lesz. Mi több, az egyházi tanórák támogató szerepe létfontosságú az otthonközpontú tanulásban. Ahhoz azonban, hogy az egyházi tanítás az életek megváltoztatásában segítsen, nem lehet független attól, ami azokban az életekben zajlik. Mérvadónak kell lennie mind a tanítók, mind a tanulók számára, és támaszkodnia kell a tapasztalataikra.

Világos tehát, hogy ha a kézikönyvre vagy a táblára vagy a székek elrendezésére vagy akár némely kiváló beszélgetésindító kérdésre összpontosítunk, azt nem feltétlenül tesszük helyesen. Erőfeszítésünk és törődésünk tárgya Isten egyedi gyermeke és az ő örökkévaló fejlődése kell, hogy legyen. Életeket próbálunk megérinteni, és csak akkor érintünk székeket vagy krétát vagy audiovizuális berendezéseket, ha az segít nekünk megérinteni egy életet. A Szabadító után szabadon: mit használ egy tanítónak vagy osztálynak az, ha

AZ EVANGÉLIUM OTTHONI TANULÁSA ÉS MEGÉLÉSE

Utolsó napi szent és nem egyháztag kutatók egyaránt arra jutottak, hogy az otthonközpontú vallásos cselekedeteknek erőteljes és maradandó hatása van a gyermekekre. Ahogy a gyermekek felnőnek, gyakran magukkal viszik az otthoni, fiatal korban lefektetett vallási meggyőződést és mintákat.

Azok a szülők, akik családjukat az igazlelkűség azon tanítételeire építik, amelyeket A család: Kiáltvány a világhoz tartalmaz, olyan előnyöket biztosítanak a gyermekeiknek, amelyek idővel összeadódnak, lelki és fizikai áldásokat hozva számukra.

Az egyház egyik kutatása az Amerikai Egyesült Államokban azt is megállapította, hogy az olyan utolsó napi szent családokban felnövekvő gyermekek és fiatalok, ahol naponta mondanak családi imát, hetente legalább néhány-szor tartanak családi szentírás-tanulmányozást, valamint hetente családi estet, felnőve a többiekénél húsz százalékkal nagyobb valószínűséggel fognak istentiszteletre járni, részesülnek a felruházásukban, illetve kötnek templomi házasságot.

Természetesen a gyermekeknek is megvan az önrendelkezésük, így a szülők hithű otthoni vallásgyakorlása, mint amilyen a rendszeres családi ima és szentírás-tanulmányozás is, nem mindig eredményezi azt, hogy a gyermek elfogadja a szülői értékrendet. Növekszik a vallásos meggyőződés és viselkedés nemzedékek közti átvitelének valószínűsége, amikor a szülők jó példával járnak elől, szoros és szeretetteljes kapcsolatuk van a gyermekekkel, és bátran beszélgetnek vallási témákról. Az ember családjára rendszerint olyan erőteljes hatással van az egyéni vallásgyakorlásra, hogy végül még a „tékozlók” egy jelentős kisebbsége is visszatér a nyájba a halandóság során.

E kutatás eredményei egyfelől azt mutatják, hogy az otthonközpontú tartalmas evangéliumi tanulás pozitív következményekkel jár, ugyanakkor azt is megmutatják, hogy az egyházi támogatás különösen fontos az új megtértek és más olyan egyháztagok számára, akiknek az otthonában talán erőtlenné az evangéliumi szokások jelenléte. Ezen egyháztagoknak hasznára válhat a gyakorlati példa és a mentálás, például közös családi est tartása egy másik családdal; annak elsajátítása, hogy miként tartanak rendszeres családi imát; odafigyelés arra, hogy építően beszéljenek otthon a vallásról; valamint szolgálattétel végzése a tapasztaltabb egyháztagok társaságában.

a világ legnagyobb szerűbb tanbéli bemutatójának biztosít is helyet, miközben ebből a tanból semmi nem jelenik meg annak a személynek – az egyéni egyháztagnak – az életében, szeretetében, gondolataiban és érzéseiben, akit Isten olyan nagyon meg akar szabadítani és fel akar magasztalni?

A siker igazi mércéje nem az lesz, hogy milyen gördülékeny volt a tanítás, milyen jól töltöttük ki az időt, milyen sokan gratuláltak utána a tanítónak, vagy akár az, hogy hányan vettek részt benne az osztályból. A siker annak függvénye, hogy mi történik a tanuló életében. Vajon Herrero testvér talált-e

valami olyat a szentírásokban a múlt heti órán, ami segített neki átjutni az előtte tornyosuló nehézségeken? Vagy ami még jobb: történt-e bármi olyan az órán, amitől még inkább képessé vált arra, hogy a hét során megtalálja azokat a válaszokat, amelyekre szüksége van? Amikor aztán ezen a héten beszámolt erről az élményéről, akkor vajon Schmidt nővér is rálelt arra a reményre és hitre, amelyre szüksége van ahhoz, hogy elhiggye, hogy Isten neki is segíteni fog? (Lásd Másokat nézve nem lesz jó az erőnléted.)

Mindez azt jelentheti, hogy tanítókként egy kicsit mást találtok egy-egy új tanítási forrásanyagunkban, mint amit a régi kézikönyvekben megszoktatok. Lehet, hogy kevesebb részletes útmutatást találtok azt illetően, hogy mit és hogyan csináljatok. Ez szándékosan készült így, hogy arra buzdítson titeket, hogy saját élményekért és saját sugalmazásokért imádkozzatok, keressétek azokat és támaszkodjatok rájuk, és azokéra is, akiket tanítotok. (Lásd Szólót énekelsz vagy kórust vezetsz?)

Vagyis ha mondjuk az Újszövetség a tantárgy, és én vagyok a vasárnapi iskolai tanító, akkor nem feltétlenül úgy jövök az órára, hogy tele a tarisznyám jelentéktelen érdekességekkel a Máté 5 körülményeit illetően, bölcs embereknek a hegyi beszéd-ről szóló lélekemelő idézeteivel, és arra irányuló ötletes tevékenységekkel, hogy miként legyünk béketeremtők – mindez úgy megszervezve és kiszámítva, hogy „óra ötvenötre” pont befejezzük. Ehelyett pont úgy tanulmányozom a Máté 5-ben található tantételeket, és élek azok szerint, ahogy a tanulóktól is elvárom. Az egyetlen különbség az, hogy az én

esetemben ezt talán több gondolkodás és imádkozás kíséri az osztály minden egyes tagjával és azzal kapcsolatban, hogy miként lehetnének jelentőségteljesek számukra ezek a tantételek. Az órán aztán – a Lélek hatása alatt – arra biztatom őket, hogy kölcsönösen építsék és támogassák egymást a Máté 5 tanulmányozására és megélésére irányuló törekvéseikben. Segítek nekik meg-
látni az életük és a szentírásokban lévő becses tan közötti összefüggéseket.

MÁSOKAT NÉZVE NEM LESZ JÓ AZ ERŐNLÉTED

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából az evangéliumi tanulást az edzőterembe tett látogatásokhoz hasonlította. „A tanulók nem úgy erősödnek meg – jelentette ki –, ha nézik, hogy valaki más végzi a gyakorlatokat, hanem ha megtanulják, aztán részt vesznek benne. Lelki erejük növekedésével önbizalomra tesznek szert, és a tanultakat egyre jobban kezdik alkalmazni” (A hit, remény és jószívűség osztályterme. [Egy est egy általános felhatalmazottal; közvetítés az Egyházi Oktatási Szervezet hitoktatói részére, 2013. febr. 8.]. broadcasts.lds.org).

SZÓLÓT ÉNEKELSZ VAGY KÓRUST VEZETSZ?

A tanítók gyakran érzik magukat szólóénekesnek, mintha minden csak rajtuk múlna. Ehelyett inkább kórusvezetőként tekinthetnének magukra. A tanító szerepe egyedi és szükséges: vezeti a beszélgetést, az evangélium szerinti életre ihlet, és visszavezet mindent a tiszta tanhoz. De a zenének tőlünk mindannyiunktól kell erednie. A tanítók segítenek nekünk megtalálni a mindegyikünkben meglévő evangéliumi hangot azzal, hogy a szentírások tanulmányozása általi saját élmények megszerzésére kérnek és ihletnek minket. Mi pedig, amikor aztán részt veszünk az órán, megosztjuk a saját személyes meglátásainkat és felfedezéseinket. Ez hozzájárul a kórushoz.

Mindenekelőtt pedig pillanatnyi sugalmazásért imádkozom, hogy egy tényt hitté, egy kérdést kereséssé változtathassak.

Az Elemiben természetesen egy kicsit más lehet a szerepem. Azonban nem az a célom, hogy a kicsiket 45 percen keresztül szórakoztassam, vagy rávegyem őket, hogy csendben legyenek, és én akadálytalanul elmondhassam, amit akarok. Az a célom, hogy önálló tanulókat építsek belőlük; hogy segítsek nekik észrevenni, miként teszik gazdagabbá az életüket az evangéliumi igazságok; és hogy támogassam a szüleiket, akik a legfontosabb evangéliumi tanítóik.

Miután előzőleg megdöbben tettem a szülőket, most talán a tanítókra ijesztettem rá. Ha így van, akkor hadd nyugtassalak meg titeket két gondolattal: 1.) Embereket tanítotok, nem leckéket, az embereket pedig ti jobban ismeritek, mint arra bármilyen

*A siker annak
függvénye, hogy
mi történik a
tanuló életében.*

tanítási kézikönyv képes lehet. 2.) Az evangélium tanulására és az aszerinti életre irányuló személyes erőfeszítéseitek jelentik a legjobb felkészülést az evangélium másoknak való tanítására. Emlékezzetek rá, hogy a legjobb mód a Lélek meghívására az életünkbe – és a tanításunkba –, ha magunk is tanuljuk az evangéliumot, és aszerint élünk! A Lélek a legfőbb tanító ebben az egyházban, és ennek a hatásnak szerencsére nincs határa.

Ő kijelölte az ösvényt és utat mutatott

Az a mi nagy vágyunk, hogy az evangélium tanulásának és megélésének új módjai révén az Úr a lelki növekedés új magasságaiba emeljen bennünket. Az Ő segítségével meg fogjuk osztani az evangéliumot a barátainkkal – nem azért, mert kötelességnek érezzük, hanem mert az evangélium

része a mindennapi életünknek, és nem tudjuk úgy szólásra nyitni a szánkat, hogy azon ne bukjon ki valamelyik evangéliumi igazság! Ideális esetben a más hiten lévő barátaink megnövekedett világosságot fognak látni az életünkben, és meg fogják keresni a misszionáriusokat – még azelőtt, hogy a misszionáriusok keresnék meg őket –, hogy a saját családjuknak is juttassanak abból, amit láttak. A templomi házasságok, a családtörténeti munka, a papsági hatalom és szertartások, az erkölcsi tisztaság, a szegényekkel való törődés – ez mind annak az áldásos eredménye lesz, hogy Krisztus mélyen megtért tanítványai naponta tanulják és megélik az evangéliumot a vasárnapi tanórától kapott teljes, megfelelő, következetes támogatás mellett. Ez az, ami felé az Úr vezet minket, és ez valóban egy lélekpepszdító utazás!

*Bizonyságomat
teszem, hogy
amint megismerjük az Ő
akarátát, amint
világosságot és
igazságot gyűjtünk, és minden-
nap a részünkké
tesszük azt, úgy
növekszik majd
bennünk az a
világosság.*

Azt a kifejezést szoktuk használni, hogy „a Szabadító módján tanítani”, de azt remélem, hogy ez soha nem válik pusztá szófordulattá vagy közhellyé. Valójában csupán azt értjük alatta, hogy tanítókként és tanulókként krisztusibbá kell válnunk; hogy úgy igyekezzünk megosztani az evangéliumot, ahogy Ő tette. Lehetőség ez arra, hogy csatlakozzunk a tanítványokhoz, hogy Jézussal járjunk az országutakon és a mellékutakon, keresve azt az egyet, aki talán eltévedt. Lehetőség ez arra, hogy felkapaszkodjunk a sokasággal a boldogmondások hegyére; hogy ott üljünk a galileai partokon a tömeggel. Lehetőség ez mindannyiunk számára, hogy a Mester ruhájának szegélyét illessük, és meggyógyuljunk.

Mindig is szerettem az e költői szavakat, melyeket Eliza R. Snow az egyház egyik legmegindítóbb himnuszaként vetett papírra:

*Kijelölte ösvényünket,
Fénye előttünk jár;
Örök élet vár Atyánknál,
Ha követjük szavát.⁷*

Fivérek és nővérek! Megtiszteltetés számomra, hogy veletek lépkedhetek azon dicső jövő felé, melyet Mennyei Atyánk nekünk szánt. Ismerem a szívetekeket. Tudom, hogy szeretitek az Urat, és az Ő akaratát akarjátok cselekedni. Bizonyoságot teszem, hogy amint megismerjük az Ő akaratát, amint világosságot és igazságot gyűjtünk, és mindennap a részünkké tesszük azt, úgy növekszik majd bennünk az a világosság „mind fényesebbé és fényesebbé..., a tökéletes napig” (T&Sz 50:24; kiemelés hozzáadva), amikor is Ővele lehetünk majd, mert olyanok leszünk, mint Ő. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 142.
2. *Tanítások: Joseph Smith*. 230., 281.
3. Russell M. Nelson: Jézus Krisztus – A Mester Gyógyító. *Liahóna*, 2005. nov. 86.
4. Lásd Dallin H. Oaks: A kihívás, hogy váljunk valakivé. *Liahóna*, 2001. jan. 40–43.; lásd még David A. Bednar: Megtérni az Úrhoz. *Liahóna*, 2012. nov. 106–109.
5. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 1.4.
6. Henry B. Eyring: Isten családjának egybegyűjtése. *Liahóna*, 2017. máj. 20.
7. Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118. sz.

ÚJ MEGLÁTÁSOKHOZ VEZETNEK

„Miközben tanbéli tantételekről gondolkodtok és imádkoztok, a Szentlélek szólni fog az elmétekhez és a szívetekhez. A szentírásokban ábrázolt események új meglátásokhoz vezetnek, és lecsapódnak

szívetekeken a ti helyzetetekre vonatkozó tantételek.

Azzal tápláljátok az ilyen kinyilatkoztató élményeket, ha az átalatok már megkapott világosság szerint éltek, és ha tiszta indítatásból kutatójátok a szentírásokat – azzal az igaz szándékkal, hogy Krisztushoz jöjjetek. Amint így tesztek, az önbizalmatok megerősödik Isten színe előtt, és a Szentlélek állandó társatok lesz.”

Vö. Russell M. Nelson elnök: A szentírások útmutatása szerint élni. *Liahóna*, 2001. jan. 21.

HOGYAN HASZNÁLJAM AZ ÚJ JÖJJ, KÖVESS ENDEM! FORRÁSANYAGOKAT?

Az egyének és családok, a Vasárnapi Iskola, valamint az Elemi számára készült *Új Jöjj, kövess engem!* forrásanyagok célja az, hogy segítsenek nekünk jelentőségteljes élményekben részesülni, amikor otthon és az egyházban a szentírásokból tanulunk. Hogyan fognak hát együtt működni ezek az *Új Jöjj, kövess engem!* forrásanyagok?

- 2019-ben az Újszövetség tanulmányozására kérnek majd titeket. *A Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára* olyan ötletekkel fog szolgálni, amelyek támogatják majd az otthoni személyes és a családi tanulmányozásokat. Ezt a forrásanyagot bárhol használhatjátok, ahogy azt hasznosnak találjátok.
- Egy adott héten a felnőttek, fiatalok és gyermekek az egész egyházban az Újszövetség ugyanazon fejezeteit fogják tanulmányozni és átbeszélni.
- Ha vasárnapi iskolai vagy elemis tanítók vagytok, a *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára* használatával fejlesszétek tovább az egyéni és családi tanulmányozásokat. Kapni fogtok egy tanítói kézikönyvet is, hogy a segítségével olyan figyelemfelkeltő órai élményekről gondoskodhassatok, amelyek támogatják az osztály tagjai által otthon végzett szentírás-tanulmányozást.

Az *Új Jöjj, kövess engem!* forrásanyagokkal kapcsolatos további tudnivalóért látogassatok el a **comefollowme.lds.org** oldalra.

Döntések és csodák: Most pedig már látok

Írta: Irina V. Kratzer

Ez a sorozat az *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017) [A szószékről: 185 esztendő prédikációi utolsó napi szent nőktől (2017)] című könyvben szereplő elkötelezett nők életét és üzeneteit mutatja be. A könyv angol, portugál és spanyol nyelven jelent meg.

KI KRATZER NŐVÉR?

Irina Valentinovna Kratzer (szül. 1965) korábban a szibériai Barnaulban lakott, ahol orvosi egyetemre járt és szívgyógyász lett. Az orvosi szakma nem volt túl jövedelmező: a kórházak olykor hónapokon át nem fizették ki a béreket. Miután 1996-ban elvált az erőszakos férjétől, Irina kimerültnak és reménytelennek érezte magát, miközben éjszakai túlórákat vállalt, hogy az alacsony fizetéséből eltarthassa az édesanyját és a lányát.

Irina istentagadó környezetben nevelkedett, és nem hitt Istenben. Ennek ellenére az egyik este megkockáztatott egy kérést: „Jól van, Isten, tudasd velem, ha létezel, mert valószínűleg nem is foglalkozol velem. Ki vagyok én, ez a túlélési próbáló aprócska pont, neked?”

Néhány héttel később, 1996 augusztusában Irina találkozott egy férfivel, aki megismertette vele az egyházat, és segített neki az Amerikai Egyesült Államokba utazni angolt tanulni. 1998 áprilisában, nyolc hónappal azután, hogy megérkezett Utah-ba, Irina feleségül ment Tay Kratzerhez.

Kratzer nővér a utah-i Oremben volt segítőegyleti tanító, amikor felkérték, hogy beszéljen a Brigham Young Egyetem női konferenciáján. (A beszéd rövidített formában jelenik meg itt.)

Volt egy időszak az életemben, amikor megérintett Krisztus szeretete és világossága. Azóta az életem örökre megváltozott.

Tudom, hogy milyen az evangélium nélkül élni. 30 éven át éltem úgy. Oroszországban, jó szülőktől születtem. Miután felnőttem, férjhez mentem, és egy aranyos kislánynak adtam életet. Hamarosan sikeresen lediplomáztam, és olyan állást találtam, amelyet igazán szerettem. Mégis, egyáltalán nem voltam boldog.

A házasságom fokozatosan széthullott. A legalapvetőbb élelmet is alig voltam képes biztosítani a lányomnak és magamnak. Bűnöket követtem el. Az egyik helytelen döntést hoztam a másik után. Az éhség, a depresszió és a rossz döntések miatt nyomorúságos lett az életem. A balsorsot okoltam, miközben nem jöttem rá, hogy sok tekintetben a bűneim természetes következményeit nyögöm. De hát honnan is tudhattam volna? Annak alapján, amit én tanultam, nem is létezett olyan, hogy bűn.

A Szovjetunióban az 1917-es kommunista forradalom után tiltották a vallást.

Már az óvodától kezdve azt tanultam, hogy nincs olyasmi, hogy Isten, és hogy csak a Kommunista Párt és Lenin nagyapó hozhat boldogságot az orosz népnek. A vallásos embereket erősen üldözték a társadalmunkban. A hívőket kirúgták a munkahelyükről, nem tanulhattak tovább, és bolondnak címkézték őket. Az egyetemen mindenkinek kötelező volt ateizmust tanulnia, ahol is bebizonyítottuk, hogy Isten nem létezik. Egyszerűen nem is gondoltam Istenre. Mégis fáj a szívem a rossz döntéseim miatt. Később aztán megtudtam, hogy ez a fájdalom a Krisztus világosságából fakadó, a helyes és a helytelen megkülönböztetésére szolgáló lelkiismeret volt.

Az élet egy hosszú alagútnak tűnt, melynek végén csak a sír van. Azt éreztem, hogy apránként haldoklom. Nem tudtam, hogyan kell imádkozni, így hát álmodtam. Azt álmodtam, hogy egy nap majd az életem minden nyomorúságától elfutok, és újrakezdem az elejétől – boldogan és ragyogón. Nagyon akartam, hogy a lányomnak jobb élete legyen, mint nekem.

Aztán belépett az életembe a Mormon könyve. Minden reggel elolvastam egy fejezetet, mielőtt munkába indultam. A könyvet olvasva megtudtam, hogy Isten él, hogy Jézus a Fia, aki erre a földre jött, hogy segítsen a hozzám hasonló bűnösökön. Minél többet olvastam ezt a könyvet, annál jobban láttam a Krisztus tanításai és az én életvitelem közti távolságot. Megértettem, hogy miért olyan nyomorult az életem.

Készen álltam a drámai változtatásokra. Mindig emlékezni fogok arra az éjszakára, amelyet végigsírtam, mert megértettem, hogy nem élek helyesen; hogy a rossz döntéseim ártottak azoknak, akiket a legjobban szeretek. Ez volt az

életem legfájdalmasabb élménye. Egész éjjel zokogtam és fohászkodtam. Az éjszaka végére már kimerültem, és nem maradtak könnyeim sem. Hajnalhasadás-kor békesség és megkönnyebbülés töltött el. Szavakat halottam: „Itt a kezem. Vezetni és irányítani foglak. De meg kell ígérned, hogy meg fogsz változni.” És én így tettem: megígértem. Mindennél jobban kívántam az iránymutatását és a segítségét.

Azon a fájdalmas és örömteli oroszországi éjjelen még nem tudtam, mily nagyszerűek Krisztus ígéretei. Nem tudtam, hogy nem sokkal később Amerikába fogok utazni, ahol még többet tanulok az evangéliumról, és

ahol hamarosan meg fognak keresztelni. Nem tudtam, hogy a lányom is Amerikába jön, hogy csatlakozzon hozzánk a boldogságban.

[Krisztus] oly sok csodát adott nekem, hogy a legkisebb esélyem sem lehetett kétségbe vonni az Ő Isteni kezét az életemben.

Járjatok Krisztussal! Kapaszkodjatok a kezébe! Lakmározzatok a szaván. Minden pórusotokkal, az egész lényetekkel szívjátok magatokba az Ő világosságát. A nehézségek idején nem hagy benneteket egy sötét alagútban, hanem az Ő szeretetének világosságában lesztek, miközben előttetek egyre ragyogóbb lesz a fény. ■

„VAGYOK A KI VAGYOK”

– Jézus Krisztus jelképei az Ószövetségben

Ebben az ősi feljegyzésben különösképpen keresni kell Jézus Krisztust, máskülönben előfordulhat, hogy nem találjuk meg.

Írta: Stephen P. Schank

Az egyház Papsági és Családi Osztálya

Miközben Mózes elrejtette az arcát, az Úrnak a lángoló bokorból előhallatszó irgalmas szavai minden bizonnyal az örökkévalóságot visszhangozva zengtek: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát..., [mert] ismerem szenvedéseit.

Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt...

Mózes pedig monda az Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? Mit mondjak nékik?

És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok” (2 Mózes 3:7–8, 13–14).

A halandóság előtti Jézus Krisztus, akit az ősi Izráel az „Úr, Jehova” néven ismert, Önmagát nevezte meg ama forrásként, melyre népének tekintenie kell a megváltásért. Évezredekkel később a feltámadott Jézus Krisztus e szavakkal erősítette meg a mai Izráel számára a megszabadításra vonatkozó ígéretét: „Bízzatok tehát, és ne féljete, mert én, az Úr, veletek vagyok, és mellettetek fogok állni; ti pedig bizonyosságot tesztek rólam, méghozzá Jézus Krisztusról, hogy *én vagyok* az élő Isten Fia, hogy *voltam*, hogy *vagyok*, és hogy *el fogok jönni*” (T&Sz 68:6; kiemelés hozzáadva).

A szentírások – az élet szavai – azt a célt szolgálják, hogy Isten gyermekeinek minden nemzedékét Jézus Krisztushoz irányítsák a bűntől és a haláltól és

minden földi gondtól való megszabadulásért. Az Ószövetség sem kivétel: mint az összes szentíráskötetnek, ennek is az a célja, hogy a szívünket és az elménket a Megszabadítónk, az Úr Jézus Krisztus felé fordítsa. Azonban ebben az ősi feljegyzésben különösképpen keresni kell Őt, máskülönben előfordulhat, hogy nem találjuk meg.

Amikor a szentírások bármely könyvében Krisztust keressük, hasznos, ha állandóan észben tartjuk, hogy mit is keresünk. Jézus Krisztus *az élet forrása!* Krisztus *Izráel örökkévaló megoldása* a bukás által kiváltott lelki és fizikai halállal járó végzetes gondokra. Lehi kijelentette, hogy Krisztus áldozatként ajánlja fel magát, hogy az elejétől a végéig *megfeleljen* a törvénynek (lásd 2 Nefi 2:7: „hogy beteljesítse a törvényt”). Ez az a felelet – Izráel Megváltója, a nagy „VAGYOK” –, melyet a szentírások kutatása közben keresünk. Az Ószövetség költői és gyakran ősi nyelvezetében azonban nem mindig könnyű felismerni az örök gondokat és Jézus Krisztust, aki a megoldás. Ennek ellenére Jézus Krisztus ott van az ősi elbeszélésekben a felszín alatt, arra várva, hogy megtalálják.

Miközben arra a névre gondoltok – „VAGYOK” –, amelyet az Úr tudatott Mózesrel a Sínai-hegyen, gondolkodjatok el azon, hogy *mi mindent jelent* Jézus Krisztus azoknak, akik Őbelé vetik a bizalmukat. A következő példák olyan jelképes tanítások az Ószövetségből, melyeknek célja szabadulás végett Jézus Krisztushoz fordítani a szívünket és az elménket.

JÉZUS KRISZTUS KERESÉSE AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Bruce R. McConkie elder (1915–1985), a Tizenkét Apostol Kvórumából, azt írta, hogy „Messiásuk mintáiként vagy árnyékképeiként” tekinthetünk a prófétákra, köztük az ószövetségiékre is. „Egészséges és helyénvaló Krisztus hasonlatosságát keresni mindenütt, majd pedig ezeket újra és újra felhasználva, Őt és az Ő törvényeit előkelő helyen tartani az elménkben” (*The Promised Messiah* [1985], 453).

Az Ószövetség nem egyszerűen azt a célt szolgálja, hogy elbeszélje és megőrizze Isten szövetséges népének történetét. Maguk a történetek, ahogy a hozzájuk tartozó felszíni üzenetek és tanulságok is, másodlagos fontosságúak Krisztus tanítványai számára. A próféták írásainak visszatérő és elsődleges tárgya – ebből kifolyólag pedig a tanulmányozásunk legmértőbb tárgya is – Jézus Krisztus!

Íme néhány tantétel, amelyeket tartsunk szem előtt, amikor Jézus Krisztussal kapcsolatos igazságokat keresünk az Ószövetségben:

1. Minden, amit Isten adott az emberiségnek, Jézus Krisztust mintázza (lásd 2 Nefi 11:4; Mózes 6:63).
2. Minden próféta Jézus Krisztust mintázza avagy jelképezi (lásd Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah* [1978], 451).
3. A bűnbánat megnyitja a kaput ahhoz, hogy mintákon keresztül tanuljunk Jézus Krisztusról (lásd Alma 26:21–22).

VAGYOK... AZ ÉRTED MEGÖLETETT BÁRÁNY

Az állatáldozat és a bőrruha

Mielőtt Ádám és Éva kiűzettek az Éden kertjéből, az Úr állatbőrbe öltöztette őket, hogy így fedje be őket. Az Ószövetségben nyolcvannál is többször fordul elő különböző alakváltozatokban az *engesztelés* szó. Ezek közül több mint 70 esetben az eredeti héber szövegben a *kafar* szó szerepel, amely szó szerint az jelenti, „befedni”.

A kertből való kitaszításukat követően Ádám és Éva azt a parancsot kapta, hogy ajánlják fel nyájaik zsgengéjét felajánlásként az Úrnak. Egy angyal később elmagyarázta nekik, hogy ez a gyakorlat „az Atya Egyszülöttje áldozatának hasonlatossága” (Mózes 5:7).

Az állatáldozat a mózesi törvény alapján is folytatódott, ahogy a papsági szertartásokban részt vevők elfedése is.

Amikor szövetséget kötünk az Úrral, és részesülünk az Ő szent szertartásaiban, az engesztelése mintegy befed bennünket, hogy ne legyünk többé teljesen kitéve Ádám bukása következményeinek. Jézus Krisztus igazán Isten Báránya, akit feláldoztak értünk, hogy nekünk ne kelljen többé viselnünk a bűn és a halál következményeit.

1 Mózes 3:21; 37:3; 2 Mózes 40:14–15; Ezékiel 16:1–12; Máté 22:11–12; Galátziabeliek 3:26–29; 1 Nefi 11:21, 32–33; Alma 34:14–16; Mózes 5:5–8; 7:47

VAGYOK... AZ ÉLET KENYERE

Manna

Miközben Izráel gyermekei és Mózes Egyiptomból a megígért föld felé tartottak, az Úr irgalmaira hagytakoztak a mindennapi kenyéréért. Az Úr édes „mennyei kenyerről” gondoskodott számukra, amelyet az emberek mannának neveztek el (egyes értelmezések szerint ennek jelentése: „Mi ez?”). Akik naponta begyűjtötték ezt a „kenyeret”, valamint hűek maradtak az Úrhoz és a prófétájához, a pusztai vándorlásuk során mindvégig életben maradtak.

Jézus Krisztus az Élet Kenyere: Ő a azért jött le a mennyből a földre, hogy halandó utazásunk minden napján életet hozzon nekünk. Ha mindennap begyűjtjük a szavait, halandó utazásunk során meg fogjuk tapasztalni az Ő általa elérhető életerőt és édes érzést.

2 Mózes 16:4, 12–21, 31; 5 Mózes 8:2–3; János 6:26–35, 48–58, 66–68; 3 Nefi 20:8

VAGYOK... AZ ÉLŐ VÍZ FORRÁSA

Víz fakad a Hóreb sziklájából

Amikor Izráel gyermekei víz után szomjaztak a pusztában, Mózes az Úrhoz fordult. Azt az utasítást kapta, hogy sújtsa le egy bizonyos sziklára a Hórebnél (a Sínai-hegynél) azzal a pálcával, amelyet az Úr adott neki. Amikor megtette, víz zubogott elő a sziklából, hogy életben tartsa a vándorló izráeliták millióit. Jézus Krisztus Izráel Sziklája: amikor lesújtottak rá a Kálvárián, vér ömlött a testéből. Krisztus vére életet hoz számunkra! Úgy részesülhetünk a Krisztus engesztelő vérében rejlő életből, ha követjük a prófétákat, akik megkapták az Ő élő vízének előhozatalához szükséges kulcsokat.

2 Mózes 17:1-6; 4 Mózes 20:8, 11; János 4:10-15;
1 Korinthusbeliek 10:1-4; T&Sz 28:2

VAGYOK... A GYÓGYÍTÓ

Póznára tűzött kígyó

Izráel gyermekei panaszkodni kezdtek az útjuk nehézségei miatt, a próféta és az Úr ellen zúgolódva. Emiatt az Úr hagyta, hogy mérgeskígyók marják meg őket, amibe sokan belehaltak. Mózes az Úrhoz imádkozott, hogy vigye el a kígyókat. Az Úr ehelyett lehetőséget biztosított az embereknek, hogy a marás ellenére is megmeneküljenek a haláltól. A gyógyulásukhoz annyit kellett tenniük, hogy felnéznek egy póznához erősített rézkígyóra. Jézus Krisztust azért szegezték egy póznára – a keresztre –, hogy Őrá tekinthessünk a szenvedéseinkben, és azok ne gyűrjenek le minket. Jézus Krisztus nem mindig veszi el a megpróbáltatásainkat, de mint a Gyógyítónk, az engesztelése áldásai révén képes kivenni belőlük a mérget.

4 Mózes 21:4-9; János 3:14-16; 1 Péter 2:24; Alma 33:18-22;
Hélamán 8:14-15; 3 Nefi 27:13-15

Egyetlen piros égő

Írta: Lori Ries

Egy egészen egyszerű karácsonyfadísz juttatta eszembe, miről is szól valójában a karácsony.

A karácsony nem is volt karácsony. Persze megpróbáltam vidám hangulatot erőltetni magamra, a háttérben bekapcsoltam a karácsonyi dalokat, de mégis nehéz szívvel vettem elő a kellékes dobozokat. A hóember alakú sütitartó azt juttatta eszembe, hogy már nincs kivel sültögetni. A kis Mikulás mintha azt üzenté volna, hogy felesleges kiakasztani a karácsonyi harisnyákat a kandallóra, a mentolos cukorkák csíkos mintázatát utánzó csomagolópapír pedig mintha azt mondta volna, hogy másnap reggel úgysem tölti majd be izgatott gyermekzsivaj a házat.

Ebben az évben a legfiatalabb gyermekünk is egyetemre ment és elutazott, a házunk pedig magányos és csendes hangulatot árasztott. Végül minden mikulásos dísz visszapakoltam a dobozokba, és úgy döntöttem, hogy elég lesz a többi.

A férjemnek éppen el kellett utaznia, így egyedül díszítettem a fát. A menyem képeket rakott fel az internetre arról, ahogy az unokáim díszeket aggatnak a fájukra, én pedig sajgó szívvel nosztalgiáztam. Azon tűnődtem, hogyan szaladhattak el ennyire az évek. Hogy nőhettek fel a gyermekeim ilyen gyorsan? A gondolataimba merülve lepillantottam

a kezemben tartott égőre. Egyetlen piros égő volt.

Alaposan szemügyre vettem a színét. Sötétpiros volt. Karmazsin. Körbetekintettem a megmaradt díszek egyszerű során: néhány betlehemes alak, egy jégkrémes pálcikából épített jászol, és egy arany betűkből kirakott NOEL felirat. Könnybe lábadt a szemem. Az égő piros volt – vörös, mint a Szabadító engesztelő vére.

Az jutott eszembe, hogy amikor korábban arra gondoltam, mi tesz engem

boldoggá karácsonykor, olyankor mindig a díszítést, a szép mézeskalácsokat és a gyermekek visongását társítottam hozzá. Aztán a gyermekeimre és az ő örökévaló családjukra gondoltam. Eszembe jutott, milyen sok örömben volt részem a saját családomban, ahogy nekik is az övékben. Elgondolkodtam azon, hogy miként tette mindezt lehetővé az a jászolban fekvő csecsemő. Édes, melengető érzés csírázott ki a szívemben, amikor azon kezdtem elmélkedni, hogy mit is jelent a Szabadító ajándéka – nekem is, de főleg a világnak.

„És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz” (Lukács 2:10; kiemelés hozzáadva).

Miközben folytattam a fa feldíszítését, mélyen elgondolkodtam Jézus Krisztus születésének és életének szerény külsőségein. Azért jött, hogy egésszé tegye az összetörteket, felemelje az elesetteket, vigasztalja a magányosokat, békességet hozzon a tökéletlenség közepette is, és együttérzést nyújtson a szenvedésben. Azért született és halt meg, hogy ismét Ővele élhessünk az Atyánk királyságában. Azért jött, hogy az ember megismerhesse az igazi boldogságot. Repesett a szívem, és örömmel letem Krisztusban, mert Krisztus a karácsony. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Oregonban él.

Növekedést hozó szolgálat

Írta: Po Nien (Felipe) Chou és Petra Chou

Késztetést éreztünk arra, hogy a gyülekezetünk új tagjai mihamarabb kapjanak elhívást, hogy növekedni tudjanak a szolgálat által.

A Kaohsiung Hetedik Gyülekezet a Tajvani Tajpej templomnál 2001 decemberében.

2000-ben elhívtak minket, hogy a Kaohsiung Tajvan Cövek legkisebb egységében szolgáljunk gyülekezeti elnökként, illetve az Elemi elnökeként. Az úrvacsorai gyűlés látogatottsága mintegy 20 fő volt, köztük a mi kis családunk, négy tevékeny elder, valamint a misszionáriusok. Két eldert később elküldtünk misszióba, bízva abban, hogy az Úr majd feltölti a mi kis gyülekezetünket.

A kicsinyke gyülekezetünkben munkálkodva felidéztem Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) tanácsát, miszerint minden megtértnak szüksége van „egy barátira, egy feladatra és arra, hogy »Isten jó szavával táplálják«”¹. Késztetést éreztünk arra, hogy az új egyháztagjaink mihamarabb kapjanak elhívást, hogy növekedni tudjanak a szolgálat által. A misszionáriusok mindegyik érdeklődőt bemutatattak nekünk, és a kereszttelkédést követő két héten belül mindegyikük kapott elhívást. Barátságok alakultak ki, miközben együtt szolgáltak a többi egyháztaggal.

Egy hónapon belül mindegyik újonnan megtért fivér megkapta az ároni papságot, és mindegyikük áldott és osztott

úrvacsorát is. Arra is felkészítettük őket, hogy a soron következő cövekkonferencián megkapják a melkisédeki papságot.

Az új elderek megtanulták, hogyan kell végezni a szertartásokat, majd maguk is tanították a még újabb eldereket. Hittünk a cselekvés általi tanulásban és a tanultak tanítás általi rögzítésében. A gyülekezet tagjai felelősek voltak mintával szolgálni egymásnak, továbbá mentorálni, tanítani és képezni, valamint megerősíteni és támogatni egymást.

Felhasználtuk a házi- és látogatótanítókát, a családi esteket, az egyházközösségi tevékenységeket és a batyus ebédeket is az új megtértek bevonására. Tápláltuk őket Isten szavával a vasárnapi és hétköznapi vallási oktatások által. A felsőfokú hitoktatás létszáma 2-ről 25 tanulóra nőtt. Annak érdekében, hogy még jobban tápláljuk a mi kis gyülekezetünket, minden hónapban ellátogattunk a Tajvani Tajpej templomba – oda-vissza tíz óra volt busszal –, és szolgáltunk is ott. A cöveknek általában gondot okozott a templomi járatok második buszának megtöltése. Ahogy növekedett a gyülekezetünk, és a családok felkészültek a templomi áldásaik elnyerésére,

azt a célt tűztük magunk elé, hogy mi magunk fogunk megtölteni egy egész buszt. Az első évben két alkalommal is, miközben a cövek többi része összesen egyetlen templomba tartó buszt töltött meg, a mi kis gyülekezetünk egyedül megtöltötte a másodikat. Nem sokkal ezután a cövek arra kért minden egyes egyházközösséget, hogy évente legalább egyszer töltsön meg egy templomi járatot.

A második évben a megtérteink megtartása 30 százalékról 90 százalék fölé emelkedett, az úrvacsorai gyűléseink látogatottsága pedig mintegy 100 főre nőtt, köztük 25 tevékeny elderrel. A gyülekezetünk egyházközösséggé alakult, a régi épületünket pedig átépítették egy új kápolnává.

A legkisebb gyülekezetből a cövek legerősebb egyházközössége lett annak köszönhetően, hogy minden új megtért meg lett áldva barátokkal, elhívásokkal, valamint az Isten szavával való táplálással. ■

A szerzők az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban élnek.

JEGYZET

1. Gordon B. Hinckley, „Converts and Young Men,” *Ensign*, May 1997, 47.

Édes karácsony

Amióta az eszemet tudom, a családom mindig emlékeztetéssé tette a karácsonyt. Amikor elindultam a Brazília Porto Alegre Déli Misszióba, még nem tudtam, milyen nehéz lesz a családomtól távol töltött első karácsonyom.

A misszióban töltött első karácsonyom során nagyon szerettem volna a családommal lenni, de a társam és én egyedül voltunk. Erőt vett rajtam az önsajnálát és a szomorúság.

Szenteste egy nagyon kedves család meghívott minket vacsorára. Kellemes estét töltöttünk velük, de a család boldogsága is csak azt juttatta eszembe, hogy távol vagyok a saját családomtól. Amikor este hazamentünk, megpróbáltam elaludni, és elfelejteni, hogy másnap karácsony. Életemben először megkönnyebbültem, amikor elmúlt a karácsony.

Egy évvel később, amikor visszagondoltam erre a karácsonyra, azon tanakodtam, hogy mit tehetnék azért, hogy ezúttal jobban teljen a misszióban töltött karácsonyom. Rájöttem, hogy az egy évvel korábban érzett szomorúságom abból fakadt, hogy a Szabadító helyett magammal voltam elfoglalva. Arra is rájöttem, hogy a karácsony a Szabadító születéséről való megemlékezés ideje, és

hogy boldognak kellene lennem, amiért Őt szolgálhatom és képviselhetem.

A társammal beszélgetve úgy döntöttünk, hogy nyalókákat veszünk, és osztogatni fogjuk az egyháztagoknak, az érdeklődőknek, a gyerekeknek és mindenki másnak, akivel karácsony napján összefutunk. Néhány karácsonyi himnusz is begyakoroltunk. Karácsony napján öröm töltötte el a szívemet, ahogy az emberekkel találkozgatunk, himnuszokat énekeltünk, és szétosztottuk a nyalókákat.

Amikor aznap este hazafelé tartottunk, megláttunk egy idős embert, aki a járdán üldögélt. Megkérdeztük, hogy kapott-e már aznap karácsonyi ajándékot. Igennel felelt: telefonon beszélhetett a távol élő gyermekeivel.

„Van még egy ajándékunk, amit átadnánk” – mondtuk, és adtunk neki egy nyalókát.

„Ez nem csak a számat fogja megédesíteni, de a szívemet is” – felelte.

A misszióm során volt életem legrosszabb karácsonya, amikor csak magammal foglalkoztam. Ugyanakkor a legjobb karácsonyom is akkor volt, amikor ehelyett a Szabadítóra összpontosítottam. Tudom, hogy amikor Őrá összpontosítunk, Ő megédesíti a lelkünket – úgy karácsonykor, mint az év minden napján. ■

Wilson Correia dos Santos, Brazília, Pernambuco

Hogy jobban teljen a karácsony a misszió alatt, a társammal úgy döntöttünk, hogy nyalókákat veszünk, és adunk belőle mindenkinek, akivel csak karácsony napján találkozunk.

Késztetést éreztem, hogy én is találkozok ezzel az emberrel. Odamentem, kezet nyújtottam, és megkérdeztem, hogy hívják.

„Én velem cselekedtéték meg”

Van a családukban egy olyan karácsonyi hagyomány, hogy ételt, kesztyűt, sapkát és egyéb szükségleti cikkeket tartalmazó ajándécsomagokat adunk a rászorulóknak. 2016 szentes-téje különösen hideg volt Kalifornia azon részén, ahol mi élünk. Alaposan bebugyoláltuk magunkat, de még így is cidriztünk!

Amikor elmentünk a házunk közelében lévő egyik parkhoz, ahol sok hajléktalan szokott táborozni, az autóból megláttunk egy férfit, aki az egyik buszmegálló szegényes menedékében kuporgott egy régi takaró alatt. A férjem, Dennis, megállt és kiszállt a fiunkkal, Jonathannel, hogy odaadjanak a férfinak egy ajándécsomagot. Én a kocsiban maradtam a lányunkkal, Abbey-vel, és onnan figyeltünk.

A férfi felemelte a fejét, amikor Dennis odaadta neki a csomagot. Széles mosoly terült szét az arcán. Kezet ráztak és beszédbe elegyedtek. Szokatlan volt, mert ez általában nem nagyon szokott beszélgetéssel járni.

Néhány perc elteltével Dennis visszajött az autóhoz, és felnyitotta a csomagtartót.

„Minden rendben van?” – kérdeztem.

„Igen – felelte. – Odaadom neki a télikabátomat. Neki nagyobb szüksége van rá, mint nekem.”

Elállt a szavam. Az egy egészen jó kabát volt, amit Dennis még alig hordott! Visszament a férfihez, és segített neki felvenni a meleg télikabátot. A férfi arca sugárzott. Dennis tovább beszélgetett vele.

Úgy éreztem, hogy nekem is muszáj találkoznom ezzel az emberrel. Kiszálltam. Abbey a nyomomban. Ahogy közelebb értünk, Dennis mosolygott és bemutatott minket a férfinak. Kezet nyújtottam, és megkérdeztem, hogy hívják.

Ő is kezet nyújtott, kedvesen mosolygott: „Jesús” – felelte.

A családtagjaim beszélgettek még vele, de én abból már nem sokat hallottam. Egyre csak az járt a fejemben, hogy milyen jelentőségteljes neve van ennek a kedves embernek: Jesús – a Szabadítónk neve. Abban a pillanatban eszembe jutott a Szabadító tanítása: „...a mennyiben megcselekedtéték egygyel ez én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtéték meg” (Máté 25:40). Ez az élmény örökre megváltoztatott. ■

Shannon Knight, USA, Kalifornia

Becsomagoltam a fehér botomat,
és egy levél kíséretében annak a
testvérnek ajándékoztam karácsonyra,
akitől papsági áldást kaptam.

Mind a ketten megáldattunk

Fél szememre megvakultam, amikor egy teherautó lesodort a kerékpáromról. Valamivel több mint négy évvel később, 2011 karácsonyának környékén késztetést éreztem, hogy papsági áldást kérjek az egyik fivértől, akit egy korábbi egyházközségemből ismertem. Csak alkalmanként futottam össze vele, így nem is igazán értettem, hogy miért őt kellene megkérnem. Tudtam, hogy vannak más érdemes papságviselők, akiket szintén megkérhetek.

Az ezt követő hetekben aztán egyre erősebbé vált az érzés, hogy áldásra van szükségem. Akkoriban templomszolgaként szolgáltam a Németországi Frankfurt templomban, ezért úgy döntöttem, hogy az egyik ott lévő testvértől kérek áldást.

Amint ezt eldöntöttem, belépett a templomba az a fivér, akivel kapcsolatban korábban a késztetést éreztem. Azonnal tudtam, hogy ez nem véletlen: Mennyei Atya azt szerette volna, ha pont ezt a fivért

kérem meg. Összeszedtem a bátorságomat, és megkértem, hadd beszéljek vele a szeretásblokkot követően. Ő beleegyezett.

A későbbi beszélgetés során elmondtam neki, hogy nem tudom az okát, de azt éreztem, tőle kell áldást kérnem. Azt mondta, hogy örömmel segít. Behívott még egy fivért a helyiségbe, majd nekifogott, hogy áldást adjon nekem. Miután végzett, össze voltam zavarodva. Az áldás szép volt, de semmi különösebben érdekes nem hangzott el benne.

Kinyitottam a szememet. Mindkettőt.

Szinte teljesen élesen láttam az egész helyiséget. Nem akartam elhinni! Megkérdeztem a fivért, hogy vajon ő tudja-e, hogy miért pont tőle kellett megkapnom ezt az áldást. A válasza alázattal töltött el.

„Szerintem ez az áldás nemcsak neked szólt – mondta –, hanem nekem is. Holnap az unokahúgomnak fogok áldást adni, mert megkeresztelkedik. A családunk tagjai nem tevékenyek az

egyházban, és majd’ 20 év óta ő az első, aki meg fog keresztelkedni. A családtagok közül sokan ott lesznek a keresztelelőn, és nem voltam biztos benne, hogy elég erős-e a hitem ahhoz, hogy áldást adjak. Most már tudom, hogy meg tudom csinálni.”

A következő napokban a látásom eleget javult ahhoz, hogy letehessem a fehér botomat. Becsomagoltam, és egy levél kíséretében ennek a testvérnek ajándékoztam karácsonyra. „Tudom, hogy ez nem Mózes pálcája – írtam neki –, de azt remélem, hogy emlékeztetni fog téged az általad birtokolt papsági hatalomra.”

Mennyei Atya szeret minket, és gyönyörködik abban, ha megáldhat bennünket. Ez a karácsony idején kapott áldás nem csupán a látásomat állította helyre, de a papsági szolgálatba vetett bizalommal is felruházott egy alázatos papságviselőt. ■

Anna Fingerle, Németország, Hessen

A Mormon könyve – egy különleges ajándék

2016 szeptestéjén, amikor a férjemmel még a Fülöp-szigeteki Manila templomban szolgáltunk templomi misszionáriusokként, szerettem volna valakinek egy Mormon könyvét ajándékozni karácsonyra. Az első borító belsejére leírtam a bizonyágomat, és tettem mellé egy képeslapot a manilai templomról, amelyen az is szerepelt, hogy hol lehet megtudni többet az egyházzól. Aztán letérdeltem imádkozni, és arra kértem az Urat, hogy irányítson engem egy olyan emberhez, akit Ő már felkészített.

Kiléptem a lakásunkból, és átmentem az úton. A közeli misszionáriusképző központ biztonsági őrre éppen két férfivel beszélgetett. „Boldog karácsonyt!” – kiáltott oda nekem. Az a benyomásom támadt, hogy oda kell mennem hozzájuk.

Miután bemutatkoztam, megtudtam, hogy az egyikük a misszionáriusképző központ kertésze, a másik pedig egy földműves. Kiderült, hogy mindketten az egyház tagjai.

Megkérdeztem, hogy ismernek-e bárkit, aki szívesen fogadna karácsonyi ajándék gyanánt egy Mormon könyvét. A földműves meglepettnek tűnt. Elmondta, hogy éppen az egyik barátját várja, akivel pár perc múlva a templom kertjében fog találkozni. Már korábban is szeretett volna egy Mormon könyvét adni a barátjának, de nem talált. Elérzékenyülve vettem elő a Mormon könyvét a táskámból.

Elmondtam neki, hogy miről imádkoztam, és odaadtam a könyvet.

A Lélek mindannyiunkat megérintett, és a földműves annak a reményének adott hangot, miszerint a barátja el fogja olvasni a Mormon könyvét, és el fogja fogadni az evangéliumot. Miközben visszafelé sétáltam a lakásunk felé, köszönetet mondtam az Úrnak, és azért imádkoztam, hogy a földműves barátja tartsa a szavát, és valóban eljöjjön a templom kertjébe.

Mintegy negyed óra múlva felhívtak a MKK biztonsági kapujától. Megérkezett a földműves barátja. Azonnal kimentem, hogy találkozzak vele. Az illető egy tengerjáró kereskedelmi hajó kapitánya volt, akinek még két napja volt a kihajózásig. Megköszönte a Mormon könyvét, és azt mondta, hogy magával viszi a hajóra. Mielőtt elbúcsúztunk, egyenesen a szemébe néztem, és ezt mondtam: „Ez a könyv igaz.” Amint ezt tettem, a Lélek megerősítette számomra ezt az igazságot.

Azon a karácsonyon egy különleges ajándékot adtam: a Mormon könyve egy példányát, mellé pedig a bizonyágomat arról, hogy igaz. De különleges volt az az ajándék is, amelyet kaptam: az Úr megválaszolta az imámat, és megáldott az evangélium megosztásának lehetőségével. ■

Claudette Bybee Burt, USA, Washington

A kapitány megköszönte a Mormon könyvét, és azt mondta, hogy magával viszi a hajóra.

Írta: M. Joseph Brough

második tanácsos a Fiatal Férfiak
Általános Elnökségében

Egy halk, szelíd **hang** a nagy döntések közepette

Ha érdemesek vagytok,
Mennyei Atya nem fogja
hagyni, hogy nagy hibá-
kat kövessetek el anél-
kül, hogy figyelmeztetne
titeket ezekre.

2011 őszén, új misszióelnök-
ként izgatott voltam,
hogy kint lehetek a misszionáriu-
sainkkal. A feleségemmel, Emilyvel
úgy döntöttünk, hogy lakásvizsgá-
latokat tartunk, és meglátogatjuk a
misszióban szolgáló összes párost.

Miközben Guatemalavárosból az
egyik távolabbi zónánk, Sololá felé
tartottunk, megtudtuk, hogy előt-
tünk egy tüntetés zárja el a tovább-
haladásunk útját. Guatemalában
órákig is eltartanak a tüntetések, és
általában nem lehet keresztüljutni
rajtuk. Amikor azonban a lehet-
séges kerülők felől érdeklődtünk,
megtudtuk, hogy van egy másik
útvonal. Csakhogy az az útvonal a
következő figyelmeztetésekkel járt:

- Az út nem túl jó.
- Ügyeljetek rá, hogy sötétedés
után ne legyetek úton.
- Útonállók is előfordulnak rajta.

Emilyvel el is indultunk arra,
ahogy az egy buzgó új misszióel-
nökhöz és a feleségéhez illik. Mi-
után mentünk egy darabig, elértünk
a földúton egy olyan pontra, ahol
úgy tűnt, mintha az út meredeken

zuhanna alá előttünk. Emily
még viccelt is azzal, hogy
vegyük elő a fényképe-
zőgépet, és készítsünk
képeket, miközben
éppen lehajtottunk a
szakadékba.

Évekkel korábban,
amikor misszio-
nárius voltam
Guatemalában,
megtanultam, hogy az úttestre
húzott kisebb faág azt jelenti:
„Óvatosan haladj!” Vagy akár azt is
jelentheti, hogy „Állj!” Láttam is az
ágat, mégsem tudatosult bennem a
jelentése.

Egy szempillantással később ott
himbálóztunk egy 6 méteres mere-
dély peremén, egy elsodort hídfő
helyén. Én ki tudtam mászni a saját
oldalamon, de Emily nem tudta
kinyitni az ajtaját. Amikor megpró-
bált átmászni az ülésen, hogy az
én ajtómon át szálljon ki, a jármű
himbálózni kezdett. Értelemsze-
rűen ez egy igencsak nyugtalanító
pillanat volt.

Sokféle gondolat száguldott
keresztül az elmémen. Már láttam

is a szalagcímeket: „Nem volt híd, folyóba zuhant az új misszióelnök, a felesége súlyosan megsérült” vagy „Eltűnt az új misszióelnök és a felesége, miután kirabolták őket egy olyan úton, ahol nem volt semmi keresnivalójuk”.

Nem tudtam, hogy mit tegyek, így megálltam a kocs mellett, és Mennyei Atyához könyörögtem: „Kérlek, segíts nekem ebben az óvatlan pillanatomban.” El sem hinnétek, de hirtelen megérkezett mögénk egy banánszállító teherautó. A sofőr és az utasok megláttak minket, és odajöttek röhögni egy jót a buta gringó szorult helyzetén. Mutatták, hogy ott fekszik az ág az úton. Szó szerint csupán egy gallyacska volt.

Aztán – ami számunkra csodás áldás volt – előhúzták a teherautóból az egyetlen láncot, amelyet a hároméves guatemalai szolgálatom során láttam. Mielőtt pedig elindultak, kidöntöttek egy fát, és keresztbe fektették az úton. Szerintem azt akarták elérni, hogy a következő arra járó észak-amerikai már ne kövesse el ugyanazt a hibát.

Hallgassatok a készttetésekre és a figyelmeztetésekre

Azért mesélem el nektek ezt a történetet, hogy kihangsúlyozzam: muszáj hallgatnunk a figyelmeztetésekre, a készttetésekre és az Úr hangja által adott útmutatásra – mindegy, hogy az a hang mennyire erős vagy szelíd. Az a hang sokféle alakot ölthet: szentírások, parancsolatok, a Szentlélek suttogásai, élő próféták szavai, valamint a szülők, egyházi vezetők és jóbarátok tanácsai. Odafigyelünk és hallgatunk ezekre a készttetésekre és figyelmeztetésekre? Miért fontos, hogy így tegyünk?

A Példabeszédekben ezt olvassuk: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.

Minden te útaidban megismerd őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.

Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól” (Példabeszédek 3:5–7).

Muszáj teljes szívünkben bízunk az Úrban. Meg kell értenünk, hogy a mi tudásunk kevés ahhoz, hogy mi a legjobb nekünk, és mi a legjobb másoknak. Ha viszont bízunk Őbenne, mily csodálatos ígéretet ad nekünk: igazgatni fogja az útjainkat!

Van a családjunkban egy mondás, amely fontos része lett a misszióknak. Russell M. Nelson elnök is tanítja már ezt az elvet egy ideje. Így fogalmazta meg: „Az engedelmesség sikert eredményez – a pontos engedelmesség csodákat.”¹

A mi családi és missziós változatunk így hangzik: „Az engedelmesség áldásokat eredményez, de a pontos engedelmesség csodákat.”

Nem értem maradéktalanul, hogy mit jelent a pontos engedelmesség, de amit megértettem, az a következő. Nem azt jelenti, hogy azonnal mindenben tökéletesen engedelmesek vagyunk, habár az Úr számos parancsolatának betartásában igenis lehetünk tökéletesek. Ebből következik, hogy a bűnbánatot a pontos engedelmesség kulcsfontosságú részévé kell tenni. A pontos engedelmesség megköveteli az összes olyan figyelmeztetés és késztetés és parancsolat iránti elkötelezettséget, amelyeket Mennyei Atyától kapunk.

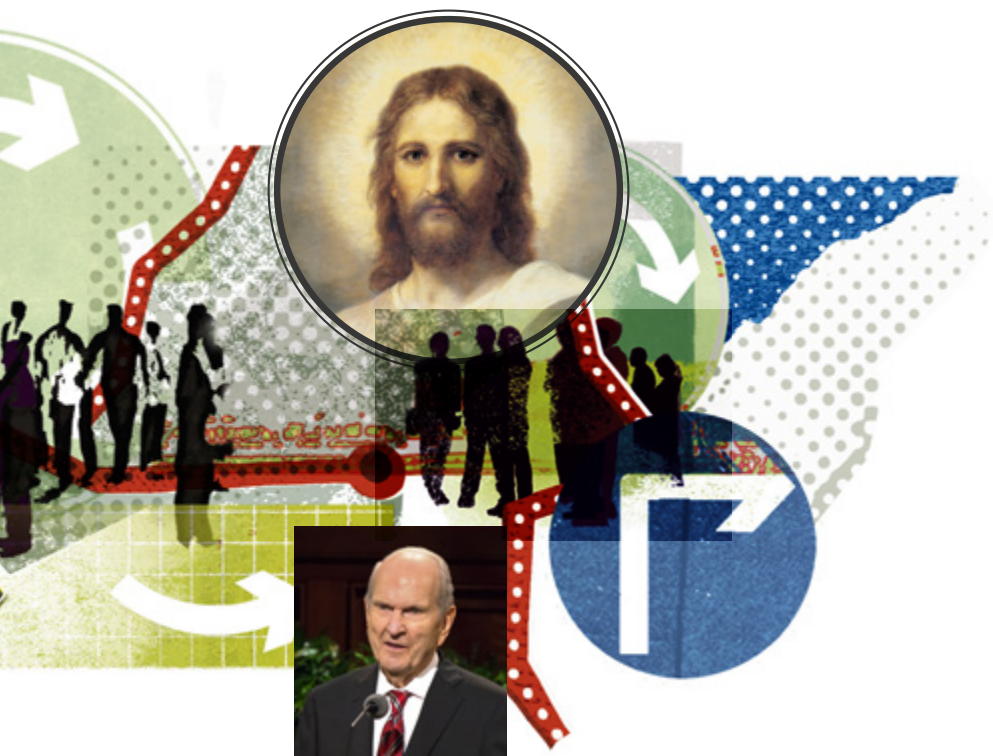
Néha nem fogjuk érteni, hogy miért kér tőlünk Mennyei Atya bizonyos dolgokat. Ilyen alkalmakkor okozhatja a legnagyobb nehézséget, hogy pontosan engedelmeskedjünk. Emlékezzetek vissza arra, amikor Ádámot, mind közül az egyik legnagyobbat megkérdezték, hogy miért mutat be áldozatot: „És sok nap után az Úr egy angyala jelent meg Ádámnak, mondván: Miért

ajánlász fel áldozatokat az Úrnak? És Ádám azt mondta neki: Nem tudom, csak azt, hogy az Úr parancsolta nekem” (Mózes 5:6).

Kövessétek a prófétákat!

Emily csodálatos példát mutatott arra, hogy mit jelent akkor is pontosan engedelmeskedni, amikor nem ért valamit. A 2000. októberi általános konferencián a következő tanácsot hallotta Gordon B. Hinckley elnöktől (1910–2008): „Helytelenítjük a tetoválást, valamint »a test kilyukasztását, amennyiben az nem orvosi célból történik«. Nem foglalunk azonban állást azt illetően, amikor »a nők kis lyukat fúratnak a fülükbe, egy pár« – egy pár! – »fülbevaló számára.«”²

Amikor a feleségem hazaért, kifejtette a második lányunknak, hogy mennyire fontos követni a prófétákat, bármi legyen is. Miközben a feleségem erről beszélt, maga is

engedelmeskedett. Kivette a füléből a második pár fülbevalót, és soha nem is tette vissza. Azt hiszem, hogy ma sem érti az okát, de azt is tudom, hogy ez miért nem zavarja.

Lehetnek köztünk olyanok, akiknek ez jelentéktelennek tűnik, mert egy apróságról van szó. Ez igaz. Csak hogy én nem emlékszem arra, hogy a Szabadító e szavakkal tanított volna: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat, melyek fontosnak tűnnek, megtartsátok” (lásd János 14:15).

Drága fivéreim és nővéreim! A figyelmeztetés egyik világos hangja, melyre mindig hallgatnunk kell, az Úr választott apostolaitól és prófétaiktól jön. A világ mércéjével mérve talán nem népszerű, ahogy az az apró dolog sem, amelyet Hinckley elnök kért. Viszont bízhattok – bíznotok kell – abban, hogy Mennyei Atyától jön. Talán az egész csak egy kicsi gallyacska, de éppenséggel lehet egy egész fa is, amelyet keresztbe

fektettek az úton. Arra intelek benneteket, hogy a következő gondolat járjon a fejetekben, miközben az általános konferenciát olvassátok vagy hallgatjátok: Milyen gallyakat vagy fákat helyezett az Úr az én utamba?

Bízzatok az Úrban!

Egyesek közületek azt gondolhatják: „Jó, ez mind nagyszerű, de mit tegyen az ember, amikor arra törekszik, hogy készítetéseket kapjon, tanácsot az Úrtól, figyelmeztetéseket és útmutatást, de mintha egyszerűen nem érkezne válasz?”

Lehet, hogy bennetek is van ilyen aggodalom az életetek fontos döntéseivel kapcsolatban. Emlékezzetek az ígéretre, hogy bízzatok az Úrban teljes szívetekből, Ő pedig igazgatja majd az útvajaitokat.

Életünk fontos eseményeitől en világos útmutatást szeretnénk, illet pedig nehéz találni. Azonban mostanra megértettem, hogy ha

bűnbánó vagyok, pontosan engedelmes, követem a vezetőimet, és egyéb jó döntéseket hozok – más szavakkal: ha érdemes vagyok –, akkor Mennyei Atya nem fogja hagyni nekem, hogy előzetes figyelmeztetés nélkül kövessék el nagy hibákat. Ahogy nektek sem.

Ifjú barátaim! Mennyei Atya itt van velünk, hogy megóvjon a drága hibák elkövetésétől, amennyiben minden elérhető forrásban keressük a figyelmeztetéseit és kinyilatkoztatásait – és ha aztán megfogadjuk azokat, és azok szerint cselekszünk. Jogunk van ahhoz, hogy a Szentlélek mindig velünk legyen, különösképpen pedig életünk döntő fontosságú pillanataiban.

Azt remélem, hogy sikeresen felismeritek a figyelmeztető gallyakat és fákat, amelyeket Mennyei Atya az utatokba helyez.

Tanúságomat teszem, hogy amikor hallgatunk az Úr hangjára, amint a különböző forrásaiból megkapjuk azt, és arra törekszünk, hogy pontosan legyünk engedelmesek, akkor olyan életünk lehet, amely így végződik: „és boldogan éltek örökkön-örökké”. Ez csak akkor történhet meg, ha Krisztus tana szerint élünk, valamint szent szövetségeket kötünk és tartunk meg. ■

Elhangzott a Heeding the Voice of the Lord [Hallgatni az Úr hangjára] című áhítati beszéd részeként, 2017. október 17-én a Brigham Young Egyetemen, Idahón.

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelsontól származó idézet. Forrás: “Elder Nelson Delivers Spiritual Thanksgiving Feast to MTCs”. Az LDS.org honlap Church News oldala, 2013. dec. 4., news.lds.org.
2. Vö. Gordon B. Hinckley: „Nagy lesz fiai békessége”. *Liahóna*, 2001. jan. 68.

A papságról szóló 1978-as kinyilatkoztatás 40. évfordulójának megünneplésekor, a 2018. június 1-jei Legyetek egyek! ünnepség alkalmával elhangzott beszéd alapján.

LEGYETEK EGYEK!

Írta: Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az
Első Elnökségben

OK AZ ÜNNEPLÉSRE

AZON UTOLSÓ NAPI SZENTEK SZÁMÁRA, akik abban az időben már felnőttek voltak, az 1978-as kinyilatkoztatás a papságról olyan esemény volt, amely az emlékezetükbe vésődött.

I.

A hír egy olyan telefonon keresztül jutott el hozzám, amely amúgy ritkán csörgött. A két fiammal éppen a kerten dolgoztunk annál a hegyi nyaralónál, amelyet azért építettünk, hogy időnként félrevonulhassak kipihenni a Brigham Young Egyetem elnökeként rám háruló nehéz felelősséget. Boyd K. Packer elder hívott. Beszámolt nekem a papságról szóló kinyilatkoztatásról, amelyet éppen akkor jelentettek be. Együtt örvendeztünk ezen, majd visszamentem ahhoz, amin éppen dolgoztam. Leültem egy korábban összehordott földkupacra, és odaintettem a fiaimat. Örömkönnyeket hullattam, miközben elmondtam nekik, hogy most már az egyház minden arra érdemes férfitagját el lehet rendelni a papságba.

Miért adott okot ekkora örömrre a papságról szóló kinyilatkoztatás? Amikor fiatalemberként a jog területén tanultam és dolgoztam, 17 éven át az Amerikai Egyesült Államok középsőnyugati és keleti területein éltem. Láttam és átéreztem azok fájdalmát és csalódottságát, akik ezektől a korlátozásoktól szenvedtek, és azokat is, akik látták ezeket, bírálták ezeket, és magyarázatokat kerestek rájuk. Annak idején tanulmányoztam a felhozott indokokat, és nem éreztem egyik esetében sem az igazság megerősítését. Imádságos tanulmányozásom részeként rájöttem, hogy az Úr csak elvétve indokolja meg a szolgálóinak adott parancsolatait és útmutatásait. Eltökéltem, hogy hűséges leszek a prófétai vezetőinkhez, és imádkozom, hogy eljőjön az a nap, amikor mindenki élvezni fogja a papság és a templom áldásait, ahogyan azt a korlátozások kezdetén megígérték. Ekkor, 1978. június 8-án, eljött az a nap, én pedig örömkönnyeket hullattam.

II.

Ha belegondolunk, hogy mi történt 1978 óta, és történik ma is Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában és a tagjai életében, akkor mindannyiunknak van oka az ünneplésre.

Intézményként az egyház fürgén reagált a papságról szóló kinyilatkoztatásra. Azonnal megindultak az elrendelések és a templomi ajánlások. Azokat az indokokat, amelyekkel

előzőleg az afrikai ősökkel rendelkező egyháztagokat érintő korlátozásokat igyekeztek megmagyarázni – még azokat az indokokat is, amelyeket korábban az egyház áhítattal tisztelt vezetői fogalmaztak meg – haladéktalanul és nyilvánosan elvetették. Az Úr a prófétáján keresztül szólt az egyházához, az egyház pedig engedelmeskedett.

Ezzel ellentétben azonban az egyes egyháztagok szíve és gyakorlata nem

változott meg hirtelen és egyetemesen. Egyesek azonnal és méltósággal elfogadták a kinyilatkoztatás következményeit, mások fokozatosan fogadták el, és voltak olyanok is, akik a saját életükben tovább folytatták azt a rasszista hozzáállást, amely a világon mindenütt oly sok fájdalmat okozott, többek között az elmúlt 40 év során is. Egyesek hátrafelé akartak és akarnak nézni, a múlt felülvizsgálatára összpontosítva, beleértve az immár idejétmúlt korlátozások okainak kutatását. Azonban az egyházban a legtöbben – köztük a rangidős vezetők is – a múlt csalódásai helyett inkább a jövő lehetőségeire összpontosítanak. A legtöbben bíznak az Úr bölcsességében és időzítésében, és elfogadják prófétájának iránymutatását. Miközben ezt tettük, rájöttünk az Úr ama prófétai tanításának jelentőségére, miszerint „az egyik lény éppen olyan értékes szemében, mint a másik” (Jákób 2:21). Miközben ezt tettük, új lendületet kaptunk az Úr Jézus Krisztus ama parancsolatának teljesítésére, miszerint mindenkinek – „minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek” (T&Sz 42:58) – tanítanunk kell az örökkévaló evangéliumot.

III.

Ha azzal foglalkozunk, ami nem lett kinyilatkoztatva, vagy azokkal a múltbéli magyarázatokkal, amelyeket korlátozott tudással bíró emberek adtak, az csakis találgatásokhoz és bosszúsághoz vezethet. A szeretetünket és a következő kiemelt kérést tolmácsoljuk mindazok felé, akik ilyesmin tépelődnek. Tekintsünk mindannyian előre hitünk egységében, és bízunk az Úr azon ígéretében, mely szerint

„...AZ EGYIK LÉNY ÉPPEN
OLYAN ÉRTÉKES SZEMÉBEN,
MINT A MÁSIK.”

„...ARRA HÍVUNK
FEL MINDEN
EMBERT...,
HOGY NAGYOBB
UDVARIASSÁ-
GOT TANÚSÍTVÁ
DOLGOZZANAK
EGYÜTT, MEG-
SZÜNTETVE
AZ ELŐÍTÉLE-
TEK MINDEN
FAJTÁJÁT.”

„mindenkit hív, hogy jöjjön hozzá és részesüljön a jóságából; és senkit nem utasít vissza, aki hozzá jön, feketét és fehéret, szolgát és szabadot, férfit és nőt” (2 Nefi 26:33).

A jövőbe tekintve a kinyilatkoztatás egyik legfontosabb, papságra gyakorolt hatása az, hogy isteni felszólítást jelent az előítéletek elhagyására Isten gyermekeinek bármely csoportjával szemben. A rasszizmus valószínűleg az előítéletek legismertebb forrása napjainkban, és mindannyiunkra vonatkozik a felszólítás, hogy tartsunk ebben bűnbánatot. Azonban Isten gyermekeinek számos csoportját sújtotta a történelem során – vagy sújtja ma is – üldöztetés, illetve az olyan előítéletekből fakadó hátrányok, amelyek többek között etnikai vagy kulturális vagy nemzetiségi vagy iskolázottsági vagy gazdasági alapokra épülnek.

Isten szolgálóiként, akik tudással és felelősséggel rendelkeznek az Ő nagy-szerű szabadítástervét illetően, sietnünk kell úgy felkészíteni a hozzáállásunkat és a tetteinket – mind intézményesen, mind pedig egyénileg –, hogy magunk mögött hagyjunk minden személyes

előítéletet. Ahogy Russell M. Nelson elnök fogalmazott az Országos Szövetség a Színesbőrűek Felemelkedéséért (NAACP) vezetésével tartott idei találkozónkat követően: „Közösen arra hívunk fel minden embert, szervezetet és kormány[t], hogy nagyobb udvariasságot tanúsítva dolgozzanak együtt, megszüntetve az előítéletek minden fajtáját.”¹

Miközben azonban összefogunk az előítéletes hozzáállás és gyakorlat eltörléséért, emlékezzünk arra, hogy nem előítélet az egyház részéről, ha ragaszkodik bizonyos szabályokhoz, elősegítve az Úr azon követelményének érvényesülését, miszerint érdemen kell belépni a templomba. Az Úr kijelentette, hogy a szövetségeknek és a parancsolatoknak való engedelmesség alapvető követelmény ahhoz, hogy szent áldásokat élvezhessünk. Az örök élethez és az örökkévaló családokhoz szükséges isteni követelmények eltörlésére irányuló bármiféle kísérlet olyan lenne, mintha Sátán tervét próbálnánk megvalósítani, miszerint „mindenki megszabadul majd”. Mi, halandók, a halandóság előtti életben egyszer már

elutasítottuk Sátán tervét. Mennyei Atyánk tervét választottuk, amely megadja nekünk azt, hogy szabadon választhassuk és tarthassuk be azokat az örökkévaló szövetségeket és azokat a parancsolatokat, amelyek minden-
kire egyenlő mértékben vonatkoznak. Istennél az egyenlőség nem a minden-
ki számára biztosított egyenlő vége-
redményt, hanem a mindenki számára biztosított egyenlő lehetőséget jelenti.

IV.

Eltökéltek vagyunk aziránt, hogy ebben az évfordulós programban előre tekintve ünnepeljük a papságról

szóló kinyilatkoztatás 40. évfordulóját. Ennek során kiemelt megbecsülé-
sünket fejezzük ki az afrikai ősök-
kel rendelkező csodás tagjaink felé,
különösen pedig azon afroamerikai
egyháztagok felé, akik a halványuló
előítéletek nehéz átmeneti idősza-
kában is kitartottak a hitben és a
hithűségben. Most pedig a figyelmün-
ket közösen e kinyilatkoztatás ama
dicsőséges hatásaira irányítjuk, ame-
lyeket az 1978 utáni időszakban Isten
gyermekeinek megáldásában fejtett ki
szerte a világon. Amint azt a prófétai
vezetőink akkor kijelentették:

„...az Úr most tudatta akarátát,

minden olyan gyermekének megál-
dására szerte a földön, aki hajlandó
hallgatni felhatalmazott szolgálóinak a
hangjára és felkészülni az evangélium
minden áldásának elnyerésére.”²

Ma már számos országban épülnek
templomok, hogy megáldják Isten gyer-
mekeit a fátyol mindkét oldalán. Együtt
örvendezünk a földön és a mennyben.
Ez is része annak, hogy felkészülünk
arra, amikor másodszor is eljön Ő, aki
az egyik Mormon könyve-beli prófétán
keresztül kijelentette, hogy Ő „sen-
kinek nem parancsolja meg..., hogy
ne legyen része az ő szabadításában”
(2 Nefi 26:24), és aki egy mai prófétán
keresztül kijelentette, hogy „ha nem
vagytok egyek, akkor nem vagytok az
enyéim” (T&Sz 38:27). ■

JEGYZETEK

1. “First Presidency and NAACP Leaders Call for Greater Civility, Racial Harmony,” May 17, 2018, mormonnewsroom.org.
2. 2. hivatalos nyilatkozat.

KEREKED-
JÜNK FELÜL
AZ ELŐÍTÉLE-
TEK MINDEN
TERHÉN.

HIDAKAT ÉPÍTENI

Írta: Russell M. Nelson elnök

ÉVSZÁZADOKKAL EZELŐTT egy aprólékos törvénytudó a következő kérdést tette fel a Szabadítónak:

„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?

Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”¹

1831-ben ugyanez az utasítás lett kinyilatkoztatva Joseph Smith prófétának, amikor az Úr a következőket mondta: „És minden ember annyira becsülje testvérét, mint saját magát, és gyakoroljon erényt és szentséget énelőttem!”

Majd pedig ezt kiemelő, hozzátette: „És újra azt mondom nektek, hogy minden ember annyira becsülje testvérét, mint saját magát!”²

Az Úr az idők delén, majd pedig az utolsó napokban is kihangsúlyozta azt az alapvető tanát, amely a gyermekei egyenlő esélyeire vonatkozik. Oaks elnök pedig arra emlékeztetett minket a Mormon könyvből tanítva, hogy az Úr „mindenkit hív, hogy jöjjön hozzá és részesüljön a jószágából; és senkit nem utasít vissza, aki hozzá jön, feketét és fehéret, szolgát és szabadot, férfit és nőt; ...és mindegyik egyforma Istennek”³.

A hithűek minden földrészen és a tenger szigetein is Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába gyűjtetnek. A kulturális, nyelvi, nembéli, faji és nemzetiségi különbségek jelentéktelenné halványulnak, amikor a hithűek rálépnek a szövetség ösvényére, és a szeretett Megváltónkhoz jönnek.

Végző soron rájövünk, hogy csak Isten igazi atyai mivoltának felfogása hozhatja el az ember igaz testvérisége iránti maradéktalan megbecsülést. Ennek megértése ihleti az elválasztó falak helyett az együttműködés hídjainak építésére irányuló szenvedélyes vágyat.

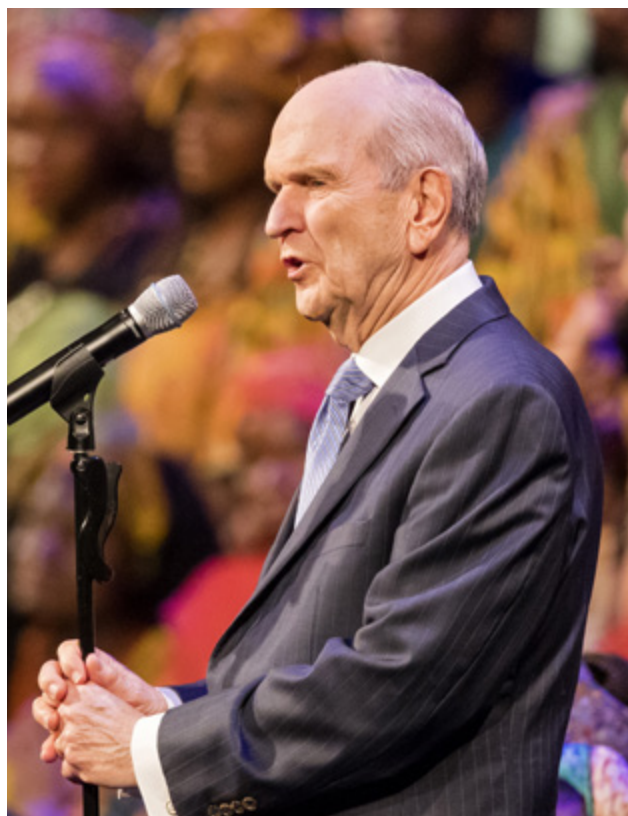
Az az én imám, és mindazoknak szóló áldásom, akik a szavaimat hallják, hogy kerekedjünk felül az előítéletek minden terhén, és járjunk egyenes derékkal Isten – és egymás – mellett, tökéletes békességben és összhangban. ■

JEGYZETEK

1. Máté 22:36–40.

2. Tan és a szövetségek 38:24–25.

3. 2 Nefi 26:33.

FEKETE ÉS FEHÉR,
SZOLGA ÉS
SZABAD, FÉRFI ÉS
NŐ – MINDEGYIK
EGYFORMA ISTENNEK.

A SZABADÍTÓ MÓDJÁN VALÓ SZOLGÁLATTÉTEL

Amikor a tőled telhető legjobban igyekszel segíteni másoknak, a Szabadító megnyitja a szemedet, hogy szeretettel és együttérzéssel láss.

Írta: Eric B. Murdock

Egyházi folyóiratok

Mindannyian láttunk már olyat, hogy az egyik ismerősünknek nehéz napja van, vagy valakit, aki magányos vagy éppen kigúnyolják az iskolában. Talán tudsz valakiről az egyházközségedben vagy gyülekezetben, aki emberpróbáló időszakon megy keresztül. Mit tehetsz ilyenkor?

Néha nem könnyű rájönni, hogy miként segíthetnél. Sokkal egyszerűbbnek tűnhet kívánni, hogy valaki más tegyen valamit, pedig *te* is sokat tehetsz, még ha az csak annyiból áll is, hogy érezteted a törődésedet a körülötted lévőekkel. Körülvesznek minket a lehetőségek, és amikor csak szeretetet, aggodást és érdeklődést tanúsítasz mások iránt, olyankor *szolgálatot végezel*.

Személyes szolgálat

Szolgálat. Valószínűleg sokat hallottad mostanában ezt a kifejezést az egyházban. Régebben leginkább a Szabadító, illetve a próféták és apostolok szolgálatáról beszéltünk, de elgondolkodtál-e már azon, hogy

vajon *neked* is lehet-e személyes szolgálatod?

Szolgálatot végezni annyit tesz, mint szeretni másokat és törődni velük, és olyan dolgokat tenni, amit a Szabadító is tenne, ha ma itt élne közöttünk. A szolgálat annak egy módja, ahogy másoknak segítünk érezni Mennyei Atya szeretetét, valamint elősegítjük a lelki és fizikai szükségleteik kielégítését.

Jézus „nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Máté 20:28). Amikor „széjjeljárt

**Szolgálatot
végezni**

*annyit tesz, mint szeretni
másokat és törődni velük.*

jót tévén” (Apostolok cselekedetei 10:38), akkor szolgálatot végzett. A tanítványaiként tőlünk is azt kéri, hogy kövessük a példáját. Igen, *van* személyes szolgálatunk!

A szolgálathoz azonban nem kell semmiféle óriási szolgálati projektet szervezned. M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke ezt mondta: „Vannak hivatalos szolgálati lehetőségek: a családjukban, az egyházi elhívásainkban, valamint a közösségi szolgálati projekteken való részvételünk által. [...]”

Vannak [azonban] kötetlen – vagyis megbízás nélküli – szolgálati lehetőségek is, melyek akkor adódnak, amikor kezünket nyújtjuk mások felé, akikkel az élet utazása során találkozunk.”¹

A krisztusi szolgálat gyakran a mindennapi, apró, őszinte tetteikben zajlik.

Egyenként

Amikor a Szabadító megjelent a nefitáknak, mindenkit odahívott, hogy tapintsák meg a sebhelyeket az oldalán, valamint a kezein és a lábain. „[É]s *egyenként* mind így tettek, míg *mindannyian* oda nem mentek” (3 Nefi 11:15; kiemelés hozzáadva).

Aztán megkért mindenkit, hogy hozzák oda a betegeket, a szenvedőket vagy „akik valamely módon nyomorultak voltak; és ő *mindenkit* meggyógyított, amint odavitték őket hozzá” (3 Nefi 17:9; kiemelés hozzáadva). Ezután „vette a kisgyermekeket, *egyenként*, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához” (3 Nefi 17:21; kiemelés hozzáadva).

Az egész
szolgálattétel arról a
szeretetről
szól, melyet Jézus az
egyén iránt tanúsít.

Ez nem egy kis létszámú csoport volt. A szentírásokból tudjuk, hogy körülbelül 2500 ember volt jelen (lásd 3 Nefi 17:25). De a Szabadító mégis időt fordított arra, hogy minden embert egyenként meggyógyítson, megvigasztaljon, bátorítson és szeressen.

Ronald A. Rasband elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőt tanította: „Van itt egy nagyon mélyreható és gyengéd személyes üzenet. Jézus Krisztus egyenként szolgál és szeret mindannyiunkat.”² Az egész szolgálattétel arról a szeretetről szól, melyet Jézus az egyén iránt tanúsít.

Szemek a látásra

A Szabadító segített a körülötte lévőeknek. Jean B. Bingham, a Segítőegylet általános elnöke azt mondta, hogy „Krisztus mosolygott, beszélgetett, elkísért, meghallgatott, időt szakított, bátorított, tanított, táplált és megbocsátott. Szolgált családtagjait és barátait, felebarátait és idegeneket egyaránt, és meghívta ismerőseit és szeretteit, hogy élvezzék evangéliuma gazdag áldásait.”³

Jézus Krisztus szeme meglátta minden körülötte lévő ember szükségleteit, és mindannyiukat felkarolta! Követhetjük a példáját, és mi is felkarolhatjuk azokat, akiknek szükségük van a segítségünkre.

Csak hogy a Szabadító tökéletes. Hogyan láthatjuk meg mi is mások szükségleteit, és végezhetünk hasonló szolgálattételt? Ballard elnök ezt mondta: „Minden új nap reggelén az imátekban kérjétek meg Mennyei Atyánkat, hogy segítsen nektek

felismerni egy olyan lehetőséget, amikor szolgálhatjátok az Ő drága gyermekeinek valamelyikét. Azután pedig napközben a szíveteket hittel és szeretettel megtöltve keressetek valakit, akinek segíthettek. [...] Ha ezt megteszitek, a lelki fogékonyságotok növekedni fog, és olyan lehetőségeket fedeztek majd fel a szolgálatra, melyekről azelőtt soha nem gondoltátok volna, hogy lehetséges.”⁴

Cselekedj a késztetéseknek megfelelően!

Képzeld magad elé a következő jelenetet. Találkozol az iskolában a barátoddal, és úgy tűnik, hogy maga alatt van. Azt érzed, hogy tenned kellene érte valamit, de nem szeretnéd zavarani, sem pedig kínos helyzetbe hozni őt vagy magadat. Aztán azon kezded törni a fejed, hogy ez most vajon egy lelki késztetés volt, vagy csak magadtól jutott eszedbe.

Néha nehéz eldönteni, hogy éppen szolgálattételre ösztönző lelki készítésben van-e részed, vagy csak a saját gondolataidról van szó, viszont Mormon tanít bennünket a lelki késztetések felismerésére: „[A]mi Istentől való, az állandóan jó cselekedetekre hív és csábít, tehát minden dolog, ami jó cselekedetekre hív és csábít, valamint Isten szeretetére, és az Ő szolgálatára, azt Isten sugalmazza” (Moróni 7:13).

Thomas S. Monson elnök (1927–2018) ezt mondta: „Ha figyelmesek és körültekintőek vagyunk, és a bennünket érő sugalmazások szerint cselekszünk, akkor nagyon sok jó dolgot vihetünk véghez.”⁵

Mindenki végezhet szolgálattételt

A 2018 áprilisi általános konferencia során Russell M. Nelson elnök a következő bejelentést tette: „Az Úr fontos változtatásokat eszközölt annak módjában, ahogy egymásról gondoskodunk. A fivérek és a nővérek – idősek és fiatalok egyaránt – egy új, szentebb módon fogják szolgálni egymást.”⁶ Része ennek a szolgálattevő párokként történő

szolgálat lehetősége is, de a szolgálattétel nem olyasvalami, amit csak vasárnap vagy csak a közös tevékenységek során végzünk. Ez nem egyszerűen egy olyan felelősség, amely bizonyos elhívásokkal jár. Mindenki végezhet szolgálattételt. És mindig végezheti azt.

*Ha a bennünket érő
sugalmazások szerint
cselekszünk,
akkor nagyon sok jó dolgot
vihetünk véghez.*

Amikor megkeresztelkedünk, megígérjük, hogy „hajlandóak [leszünk] egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek; igen, és... gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulanak” (Móziás 18:8–9). A másoknak végzett szolgálattétel része annak, amire ígéretet tettünk.

Bonnie L. Oscarson, a Fiatal Nők korábbi általános elnöke ezt mondta: „[A]z Úr azt szeretné, ha végignéznének a társaitokon, és úgy szolgálnátok őket, ahogyan azt Ő tenné.”⁷ Amikor

így teszel, Ő megnyitja majd a szemedet, hogy szeretettel és együttérzéssel lásd meg, miként szolgálhatsz másokat. Nem fog kétségek közt hagyni azt illetően, hogy mit kellene tenned. Irányítani fog téged, hogy miként szolgálj őket a legjobb módon.

A szolgálattétel áldásokat hoz

Nelson elnök ezt mondta: „[Az Úr] szolgálóiként mi is az egyénre irányítjuk szolgálattételünket, éppen úgy, ahogyan Ő is tette.”⁸ Ez nemcsak másokat áld meg; ez minket is megáld.

Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja ezt mondta: „Amikor krisztusi szeretettel nyújtjuk ki kezünket és szívből fordulunk mások felé, valami csodálatos dolog történik velünk. A saját lelkünk is meggyógyul, finomodik és megerősödik. Boldogabbak és békésebbek leszünk, valamint sokkal érzékenyebbé válunk a Szent Lélek suttagásaira.”⁹

Jézus Krisztus megmutatta az utat egy gazdagabb, teljesebb élethez. Ha úgy végzed a szolgálattételt, ahogy Ő, az igaz boldogságot, valamint a békesség és az öröm érzését hozza majd az életedbe. ■

JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard: Istentől kapott drága ajándékok. *Liahóna*, 2018. máj. 10.
2. Vö. Ronald A. Rasband: Egyenként. *Liahóna*, 2001. jan. 36.
3. Jean B. Bingham: A Szabadító módján való szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 104.
4. M. Russell Ballard: Buzgón munkálkodjunk! *Liahóna*, 2012. nov. 31.
5. Thomas S. Monson: Három cél, mely vezet titeket. *Liahóna*, 2007. nov. 121.
6. Vö. Russell M. Nelson: Bátran végezzük. *Liahóna*, 2018. máj. 118.
7. Bonnie L. Oscarson: A szemünk előtt lévő szükségletek. *Liahóna*, 2017. nov. 26.
8. Russell M. Nelson: Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 69.
9. Dieter F. Uchtdorf: „Ti vagytok a kezem”. *Liahóna*, 2010. máj. 75.

Hét

MÓD A KARÁCSONY

LELKÜLETÉNEK megragadására

A SOK DÍSZ ÉS DÍNOMDÁNOM PERSZE VIDÁM DOLOG, DE A
KARÁCSONY LELKÜLETÉNEK MEGTEREMTÉSÉHEZ A SZÍVÉLYES
SZOLGÁLATTÉTEL JELENTI A KULCSOT.

Írta: Charlotte Larcabal
Egyházi folyóiratok

Valahogy egyszerűen nincs karácsonyi hangulatom.”

Volt már valaha ehhez hasonló gondolatod? Lehet, hogy most is éppen így érzel: bármilyen hangosan bömböltetted is a karácsonyi dalokat, és akárhány karácsonyi sütit burkolsz is be, egészen egyszerűen nem érzed a karácsonyi lelkületet.

Ha magadra ismertél, vagy ha csak egy kicsit jobban szeretnéd érezni azt a bizonyos karácsonyi ragyogást az idén, akkor olvass tovább!

David O. McKay (1873–1970) igen egyszerűen fogalmazta meg: „...a karácsony lelkülete Krisztus Lelke, amely fellobbantja szívünkben a testvéri szeretetet és barátságot, és arra ösztönöz minket, hogy jólelkű szolgálatot végezzünk.”¹ Bonnie L. Oscarson, a Fiatal Nők korábbi általános elnöke, ugyanígy gondolja: „A karácsonyi lelkiiség növelésének módja az, hogy nagylelkűen segítő kezet nyújtunk a körülöttünk lévőeknek, és önmagunkból adunk.”²

A fák feldíszítése és az ajándékozás is a karácsony megünneplésének módjai közé tartozik, de a karácsony lelkületének átérzéséhez a másoknak végzett szolgálattal kínálja a kulcsot. (Nézd meg az előző, A Szabadító módján való szolgálattétel című cikket, ha részletesebben szeretnél olvasni a szolgálattételről.)

Van egy jó hírem: a karácsonyi időszakban számos csodálatos módon lehet szolgálattételt nyújtani! Próbáld ki néhányat ezek közül, és semmi perc alatt érezni fogod a Lélek melengető érzését, és közelebb fogod érezni magad a Szabadítóhoz – ez a karácsony igazi lelkülete!

1. Látogasd meg a magányosokat.

Gondold végig, hogy kik azok az ismerőseid, akiknek esetleg nincsenek olyan családtagjaik vagy barátaik, akikkel együtt tölthetnék az ünnepeket. Fontold meg, hogy meglátogatsz valakit, aki idős vagy nemrég költözött a környékekre. Már az is erőteljes hatással lehet, ha akár csak egyetlen magányos embert is felkarolunk. Ahogy David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, rámutatott, Krisztus az egyéneknek végzett szolgálattételt, egyenként segített az embereknek.³ Ezt mi is meg tudjuk tenni.

2. Menj karácsonyi dalokat énekelni.

Tudtad, hogy a prófétánk nagyon szereti a karácsonyi énekeket? Akár a Mikulásról szóló jópofa dalocskákat toljuk teli tüdőből, akár a Szabadítóról szóló kedvenc himnuszunkat énekeljük áhítattal, Russell M. Nelson elnök meggyőződése, hogy a zene másokkal való megosztása csodás mód arra, hogy igazán átérezzük a karácsony valódi lelkületét.⁴

3. Tekints körbe, mielőtt a telefonodra tekintesz.

Nem muszáj, hogy a telefonod egész nap a zsebed mélyére legyen száműzve, de ha valóban jelen vagy és a körülötted lévőkre összpontosítasz, az kiváló módja annak, hogy ismét megérintsen téged a karácsony lelkülete.

„[A]helyett, hogy a telefonotokon azt figyelnétek, hogy mit csinálnak a barátaitok, inkább nézzetek körül, és tegyétek fel magatoknak ezt a kérdést: »Kinek van ma szüksége rám?« – mondta Oscarson nővér. – Óriási befolyással bírhattok kortársaitok életére, vagy éppen bátoríthatjátok egy barátotokat, aki csendben küszködik.”⁵

4. Végezz egy kicsit több otthoni munkát.

Vajon tényleg segíthet érezned a karácsony lelkületét, ha kitakarítasz, ha felajánlod, hogy vigyázol a gyerekekre, vagy ha többet vállalsz a ház körüli munkából? Naná – ha a megfelelő hozzáállással végzed! Miközben sikálsz vagy pakolsz, gondolj arra az emberre, akit ezzel szolgálsz. Gondolj arra, hogy mekkora örömmel fogják fogadni a családtagjaid vagy barátaid azt az ajándékot, amelyet a kemény munkád jelent!

5. Vigyél karácsonyi finomságokat.

Ha már szóba kerültek azok a karácsonyi sütek, amelyeket beburkoltál – miért ne üthetnél össze egy adagot a kedvenc karácsonyi finomságaidból? Nyilván meg kell majd kóstolnod egyet-kettőt (vagy többet), de a karácsony lelkületének átérzéséhez az jelenti a kulcsot, ha elajándékozod őket.

6. Ossz meg egy karácsonyi rövidfilmet.

Ossz meg egy karácsonyi üzenetet a közösségi médiában. Ha ötletek kellene, nézgesd az egyház közösségi oldalait. Már azzal is feldobhatod valakinek a napját, ha megosztod az egyház karácsonyi rövidfilmjét a mormon.org oldalról. Elküldheted valamelyik barátodnak, de megoszthatod a saját oldaladon is.

7. Kapcsolj lopakodó üzemmódba.

Mennyi titkos szolgálatot tudsz elvégezni, mielőtt lebuknál? Hagyhatsz ennivalót vagy ajándékot valakinek az ajtaja előtt, kedves üzenetet csúsztathatsz egy kabátzsebbe, lapátolhatsz havat vagy gereblyézhet szleveket – csak ügyelj rá, hogy senki ne tudja meg, hogy te voltál! Ne feledd: az alamizsnád titokban legyen! (Lásd Máté 6:4.)

Szolgálatétel karácsonykor

A csillogó csecsebecsék és hangos hacacaré csodássá és vidámmá tehetik az ünnepedet, de az igazi karácsonyi lelkület átérzésének kulcsa a szívélyes szolgálattétel.

„Ahhoz, hogy igazán megtiszteljük az [Úr] világrajövetelét, úgy kell cselekednünk, ahogyan Ő tett: könyörülettel és irgalommal kell nyújtanunk a kezünket embertársaink felé

– mondta Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. – Ezt nap mint nap megtehetjük, szavainkkal és tetteinkel egyaránt. Váljon ez a karácsonyi hagyományunkká, bárhol legyünk is: legyünk egy kicsit kedvesebbek, megbocsátóbbak, kevésbé ítélkezőek, illetve bőkezűbbek a javaink megosztásában a szükségét látókkal.”⁶ ■

JEGYZETEK

1. David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), 551.
2. Vö. Bonnie L. Oscarson: A karácsony krisztusi szeretet. (Az Első Elnökség Karácsonyi áhítata, 2014. dec. 7., broadcasts.lds.org).
3. Lásd David A. Bednar Facebook-oldala, 2017. jan. 22-én kirakott rövidfilm, facebook.com/lds.david.a.bednar/videos
4. Lásd Russell M. Nelson, in “Christmas Memories from Prophets and Apostles,” *New Era*, Dec. 2015, 10.
5. Bonnie L. Oscarson: A szemünk előtt lévő szükségletek. *Liahóna*, 2017. nov. 26.
6. Dieter F. Uchtdorf: Morzsád hintsd nekik. (Az Első Elnökség Karácsonyi áhítata, 2017. dec. 3., broadcasts.lds.org).

A LÉLEK AJÁNDÉKAIT IS KÉRD KARÁCSONYRA

Írta: David Dickson
Egyházi folyóiratok

A grillezett sajtos szendvicsem mindig is lenyűgözően sikerült. Eme ínycsók fogással és egy maroknyi egyéb recepttel elég jól elvoltam a misszióm és a felnőtté válásom során. De aztán megnősültem, gyerekeim lettek, mind eltérő ízléssel. Bővítenem kellett az étlapot!

Csakhogy azokon az estéken, amikor én voltam a soros a konyhában, az új ételekkel való kísérletezés túl nagy falatnak bizonyult. Kezdjük azzal, hogy esténként viszonylag kevés idő állt a rendelkezésemre. Habár szerettem

volna sokféle ételt készíteni, mindig akadt valami bökkenő. Nem találtam meg elég gyorsan a hozzávalókat, némelyik pedig nem is volt otthon. A leggyakrabban az történt, hogy töröltem az általam kitalált vacsorát, helyette inkább valami gyors és egyszerű étel mellett döntöttem.

Ennek ellenére azonban továbbra is szerettem volna fejlődni ezen a téren. Úgyhogy eldöntöttem, hogy olyat teszek, amit még soha: név szerint imádkoztam egy lelki ajándékért.

Egy ajándék, sok lehetőség

Konkrétan a szervezettség ajándékáért imádkoztam. Igen, a szervezettség! Volt már konyhaszekrényünk a fűszereknek. Volt fiókunk a konyhai eszközöknek is. De még ezek mellett is úgy tűnt, hogy több időt töltök a készletek keresésével, mint a kaja készítésével.

Miután rendszeresen ezért az ajándékért imádkoztam, elkezdtek érkezni a konkrét ötletek. Egy fali fűszertartó polcon rendben és elérhető módon sorakozhatnának a fűszerek. Egy mágneses (szintén falra szerelt) rúd megtartaná a késeket és a többi fémeszközt. Miután elkezdtem megvalósítani az ilyen és ehhez hasonló ötleteket, komoly változás állt be a konyhai ténykedésemben. Kell egy kis kakukkfű? Fokhagymasó? *Porított* fokhagyma? Na, ki a király?

Viszont ezután valami érdekes dolog történt. Elkezdtek különböző apró ötletek felbukkanni a gondolataim közt azzal kapcsolatosan, hogy miként tudnám jobban megszervezni az életem egyéb területeit is. Példának okáért a háromemeletes házi gyártmányú ruhaszáritóm nem fogja ugyan a megígért földre szállítani a családomat, de még Nefi is értékelte volna, ahogy összeraktam – olyan készleteket követve, amelyek alkatrészenként érkeztek.

A szervezettség lelki ajándéka többet javított az életemen és a családom életén, mint azt valaha is gondoltam volna.

És mindez azért történt, mert kértem.

Sok ajándék, kevés igénylő

Pál apostol a számos elérhető lelki ajándék némelyikéről – például a hitről és a gyógyításról – tanította korinthusiakat (lásd 1 Korinthusbeliek 12:5–11). Azután pedig arra utasította őket, hogy buzgón sóvárogjanak a legjobb ajándékok után. (Lásd: „Igyekezetek pedig a hasznosabb ajándékokra” [1 Korinthusbeliek 12:31].)

Azt az elgondolást talán nehéz elsőre felfognia az embernek, hogy akár jó dolog is lehet sóvárogni valami után, de ebben az esetben ez lehetséges. Azt az utasítást kaptuk

ezáltal, hogy nézzük meg, milyen lelki ajándékot fedezünk fel másokban, majd pedig kérjük Istent, hogy áldjon meg minket is ugyanazzal az ajándékkal. Amikor így teszünk, azt abban a reményben tegyük, hogy jobban szolgálhassunk másokat, és építhessük Isten királyságát (lásd T&Sz 46:26–29).

Oly sok ajándék van – sokkal több, mint amennyit a szentírások említenek! A türelem lelki ajándék. A derűlátás is. Meg a bátorság. Meg az, ha valaki béketeremtő. Larry R. Lawrence elder a Hetvenektől ezt tanította: „Néha magam elé képzelek egy nagy raktárat fenn a mennyben, telis-teli lelki ajándékokkal, amelyek minden olyan szent számára elérhetőek, akinek van hite ahhoz, hogy kérje. Sajnos nem sokan kérik, így aztán a raktár állandóan túl van telítve.”¹

Lawrence elder mesélt az egyik hölgyismerőséről, aki úgy döntött, hogy a jószívűség ajándékáért fog imádkozni. Az illető így írt erről az élményről: „Kifejezetten azért imádkoztam több hónapon át, hogy növekedjen a jószívűségem. [...] Fokozatosan megváltozott az, ahogy másokra tekintek. [...] Elkezdtem nem csupán szeretni a körülöttem lévőket, de élvezni is a társaságukat. Korábban előfordult, hogy távolságtartó voltam, de most már mindenki őszintén érdekel.”²

Várnak az ajándékaid

A lelki ajándékok sokkal értékesebbek a fizikaiaknál! Mi több, ezek a *legjobb* ajándékok. A szentírások által ezt a parancsolatot kaptuk: „keressétek buzgón a legjobb ajándékokat” (T&Sz 46:8).

Bármi egyebet szeretnél is még találni a karácsonyfa alatt, próbáld meg elképzelni néhányat a rád váró „legjobb ajándékok” közül is. Ezek már „be vannak csomagolva”, és készen állnak megáldani téged és a körülötted lévőket.

Úgyhogy kérd bátran! ■

JEGYZETEK

1. Larry R. Lawrence, “Why Not Ask?” [Miért ne kérnétek?] (Brigham Young University–Idaho devotional, June 13, 2017), byui.edu/devotionalsandspeeches.
2. Larry R. Lawrence, “Why Not Ask?”

„Nem érzem magam méltónak a Szabadító szeretetére Hogyan gyűrhetném le ezt az érzést, és ismerhetném fel, hogy milyen értékes vagyok?”

„Akár érzitek, akár nem, hogy megérdemlitek-e, Isten szeretete mindig rendelkezésetekre áll. Egyszerűen mindig ott van.

Amikor buzgó, őszinte ima és komoly, odaadó szentírás-tanulmányozás által hívjuk Mennyei Atyánkat, a bizonyosságunk erősebbé válik és mélyebb gyökereket ver. Tudni fogjuk, hogy Isten szeret bennünket.”

Thomas S. Monson elnök (1927-2018):
Soha nem járunk egyedül. *Liahóna*,
2013. nov. 124.

Imádkozz, hogy érezd a szeretetét

Mindannyian Mennyei Atyánk fiai és lányai vagyunk. Végtelen irán-

tunk a szeretete. Ha bármikor úgy érezzük, hogy méltatlanok vagyunk a szeretetére, akkor imádkozzunk Hozzá. Imádkozz, hogy érezd a szeretetét. Imádkozz, hogy méltónak érezd magad az irántad meglévő szeretetére, és hogy úgy láthasd magad, ahogy Ő lát téged. Bár az Ő idejében és az Ő módján, de Ő mindig megválaszolja az imáinkat tökéletes szeretetének megerősítésével. Amikor csak magányosnak éreztem magamat vagy magam alatt voltam, az Ő szeretete mindig felemelt.

Julia M., 16 éves, USA, Virginia

Kerülj közel a Szabadítóhoz

A közelmúltban az egyik missziós felkészítő órán arról beszélgettünk,

hogy miként nyithatjuk rá a szemünket Isten irántunk való szeretetére. Olyan különböző dolgok kerültek szóba, amelyeket a jobb önértékelés érdekében végezhetünk. Olyasmik, mint szolgálni a felebarátainkat, segítségért imádkozni a számodra fontos dolgokban, olvasni a szentírásokat, és misszionáriusnak lenni. Ezeknek mind az a célja, hogy közelebb hozzanak minket Jézus Krisztushoz, és segítsenek felismernünk a bennünk rejlő képességet arra, hogy olyanná váljunk, mint Ő.

Santiago Z., 17 éves, USA, Arizona

Tartsd be a parancsolatokat

Időnként azért nem érzem magam méltónak a Szabadító szeretetére, mert nem engedelmeskedem maradéktalanul az Úr parancsolatainak.

Az ilyen érzéseket bűnbánat tartásával tudom

legyűrní, amihez néha kell a püspököm segítsége, aki azt tanítja nekem, hogy az Úr szereti mindegyik gyermekét.

Jacques D., 15 éves, Elefántcsontpart, Abidjan

Kulcsfontosságú a bűnbánat

Mindannyian követünk el bűnt, emiatt pedig lehet, hogy méltatlannak érezzük magunkat a Szabadító szeretetére. Csakhogy Ő az életét adta értünk. Áldozatot hozott értünk. Ezt az önzetlen cselekedetet a szeretet váltotta ki. Csak annyit kell tennünk ahhoz, hogy méltónak érezzük magunkat a szeretetére, hogy a bűneink megbánása által igénybe vesszük az Ő engesztelésének hatalmát. A bűnbánat kulcsfontosságú annak felismerésében, hogy mennyit is érünk, és hogy érezhessük a Szabadító szeretetét.

Custan nővér, 23 éves, Fülöp-szigeteki Cebu Misszió

Szeress másokat

Ahhoz, hogy felismerjük, mennyit érünk, az egyik módszer a körülöttünk lévők értékének felismerése. Ha másokra összpontosítunk, az segít nekünk abban, hogy jobban érezzük magunkat, amiért másoknak segítünk épülni. Ez mindenkinek előnyös! Amikor híján voltam az önbizalomnak, úgy döntöttem, szolgálni fogok valakit a környezetemben, akinek segítségre van szüksége. Egy hónapon keresztül mindennap megdicsértem az egyik barátomat, aki éppen egy nehéz időszakon ment át. Az, hogy másokra összpontosítottam, segített nekem azt éreznem, hogy értékes vagyok és szükség van rám. Amikor azon vagyunk, hogy önmagukért szeressünk másokat, könnyebbé válik meglátni, hogy mennyire szeret minket Isten. Ha segítünk másoknak, hogy méltónak érezzék magukat a szeretetre, az nekünk is segíteni fog azt érezni, hogy magunk is méltók vagyunk a szeretetre.

Jayme W., 15 éves, USA, Minnesota

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tanokat jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak, és bemutassák mások nézőpontjait.

Bűnbánatot tartottam, de továbbra is erős büntudatom van. Hogyan találhatnék békességet?

Jézus Krisztus végtelen engesztelésének köszönhetően a büntudatod eltörölhető, ha teljes mértékben bűnbánatot tartasz. Vannak azonban, akiknek annak ellenére bevilan a bűneik emléke okozta büntudat, hogy bűnbánatot tartottak.

A büntudat avagy „az Isten szerint való szomorúság” (2 Korinthusbeliek 7:10), hasznos is lehet. Jézus Krisztusra összpontosíthatja a gondolatainkat, valamint a valós bűnbánat és változás irányába terel minket. Másfelől viszont a szegyen önmagunkra összpontosítja a gondolatainkat, és hátráltatja a haladásunkat.

A Mormon könyve jó példákat mutat be számunkra arról, hogy miként tarthatunk bűnbánatot, és élvezhetünk békességet Jézus Krisztusban:

- Régebbi bűneinek emléke azt váltotta ki Ammonnál, hogy dicsőítette a Szabadítót és az Ő irgalmát, ami így szenvedés helyett örömet hozott számára (lásd Alma 26:17-20).¹
- Miután Alma elméje „elkapta... a gondolatot” – ami Jézus Krisztust és az Ő engesztelését illeti –, már „nem szaggat[ta] fel többé bűnei... emléke” (Alma 36:17-19). Az emlék ugyan ott volt, de már nem kínoztta őt.²

JEGYZETEK

1. Lásd Richard G. Scott: A nyugodt lelkiismeret és a lelki béke. *Liahóna*, 2004. nov.18.
2. Lásd Dieter F. Uchtdorf: A biztonságos visszatérés pontja. *Liahóna*, 2007. máj. 101.

Te mit gondolsz?

„Hogyan döntsem el, hogy szolgáljak-e missziót?”

A válaszodat és – ha szeretnéd – nagy felbontású fényképedet 2019. január 15-ig adhatod le a liahona.lds.org oldalon (kattints a Submit an Article or Feedback feliratra).

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelm, illetve érthetőség szempontjából.

A
SZABADÍTÓ SZÜLETÉSE
az az ajándék, mely
LEHETŐVÉ
TESZI

az Atyának, hogy „békességet [adjon
nekünk] ebben a világban és örök életet
az eljövendő világban” (T&Sz 59:23).

Henry B. Eyring elnök,
második tanácsos az Első Elnökségben:
A béke ajándékai. (Első Elnökségi Karácsonyi Áhítat, 2016. dec. 4.)

ÁLLJATOK BE AZ ÚR FIATALOKBÓL ÁLLÓ SEREGÉBE, HOGY SEGÍTSETEK EGYBEGYŰJTENI IZRÁELT

Arra kérlek titeket, hogy **ÖT OLYAN DOLOG** megtételével készüljetek fel, amely meg fog változtatni titeket, és segíteni fog nektek megváltoztatni a világot.

**1. TARTSATOK
EGY HÉTNAPOS
KÖZÖSSÉGIMÉDIA-
BÖJTÖT!**

**2. HETENTE HOZZATOK
IDŐÁLDOZATOT
AZ ÚRNAK.**

**3. MARADJATOK
MEG A
SZÖVETSÉG
ÖSVÉNYÉN!**

**4. MINDENNAP
IMÁDKOZZA-
TOK AZÉRT, HOGY
AZ EVANGÉLIUM
ÁLDÁSAI MINDEN-
KIHEZ ELJUT-
HASSANAK.**

**5. EMELKEDJETEK
KI! KÜLÖN-
BÖZZETEK!
LEGYETEK
VILÁGOSSÁG!**

Kevin karácsonyi ajándéka

Írta: Juliann Tenney Doman

Igaz történet alapján.

„Amíg a nap fenn ragyog, és ontja fényét, Bizony sok jót megtehet ez a két kis kéz” (Gyermekek énekeskönyve, 126.).

Kevin didergett, miközben a széllel szemben tolt a kerékpárját. „Bárcsak már otthon lennék, a melegben! – gondolta magában. – És már alig várom, hogy felbonthassam a karácsonyi ajándékokat!”

Aznapi reggel Kevin a szokásosnál is korábban kelt fel, hogy kihordja az újságokat. Miközben a meredek emelkedőn hazafelé tolt a biciklijét, eszébe jutottak Anya házi készítésű karácsonyi fahéjas csigái. Hú, de finomak lesznek! Szinte már a szájában érezte az édes, tejszínes krém ízét is.

Tej! Kevin lehorgasztotta a fejét. El is felejtette, hogy még meg kell fejnie a teheneket, és vár még rá néhány egyéb feladat is. Még ilyenkor, karácsonykor is.

A házukhoz érve Kevin letámasztotta a bringát. Az öccsével mindig azon versenyeztek, hogy ki hordja ki elsőnek az újságokat a saját útvonalán. Nem látta sehol a tesója kerékpárját, vagyis ma Kevin nyert!

Az egyetlen gond ezzel a nyeréssel az volt, hogy az ajándékok felbontásával így is meg kellett várnia az öccsét. És ha azzal megvannak, mehetnek ki az udvarra dolgozni. Kevin nagyon szerette volna, ha a házban maradhat, és kiélvezheti a karácsonyt.

„Elvégezhetném most is a feladataimat – jutott az eszébe. – Akkor később már nem kell újra kijönnöm a hidegbe.” Besietett az istállóba.

Miközben megragadott egy sajtárt és leült, hogy megfeje az első tehenet, Kevin körülnézett. A többi feladat még mindig arra várt, hogy valaki elvégezze. Aztán támadt egy ötlete. Ha egymaga megcsinálná az összes munkát, azzal meglephetné a családját, ráadásul utána együtt tudnák tölteni a délelőtti hátralevő részét. Ez lenne a valaha volt legjobb karácsonyi ajándék!

Kevin sietve megfejezte a teheneket. Utána kitakarította az istállót, megetette a tyúkokat, és összeszedte a tojásokat. Elmosolyodott, amikor arra gondolt, mennyire meglesz lepve a családja.

Kevin visszament a házhoz. Bekukucskált az ajtón, hogy nem látja-e valaki, majd beosont a konyhába. Alighogy berakta a tejet és a tojásokat a hűtőbe, bejött Anya.

„Jaj, de jó! Megjöttél – mondta Anya, és megölelte Kevint. – El sem tudtuk képzelni, hogy hol lehetsz.”

Anya segített Kevinnek kibújni a kabátjából. Amikor a testvérei meglátták, kiáltozni kezdtek: „Megjött Kevin! Bontsuk ki az ajándékokat!” Mindenki a karácsonyfa köré sereglett, és várták, hogy Apa szétossza a csomagokat. Kevin mindig örömmel nézte, amikor a többiek az új kincseiket mutogatták egymásnak.

„Rendben! – mondta Apa. – Most pedig ideje elvégezni a házimunkát. De szerintem először még kell egy kis gyümölcsle és fahéjas csiga.”

Apa átsétált a konyhába és kinyitotta a hűtőszekrényt. Aztán csak állt és nézett.

„Nahát! Ezt nézzétek! – mondta Apa. – A tejesedény már tele van töltve, és a tojásokat is összeszedte valaki! Ki tehette?”

Apa visszament a nappaliba. Kevin nehezen tudta palástolni a mosolyát.

„Kevin, te tudsz erről valamit? – kérdezte Apa, maga is mosolyogva. – Úgy tűnik, hogy valaki megcsinálta az összes munkát.”

„Boldog karácsonyt!” – Kiáltotta Kevin.

Apa átkarolta Kevin vállát. „Köszönöm, fiam. Nagyon figyelmes voltál. Még az is lehet, hogy ez lesz az eddigi legjobb karácsonyunk!”

Kevin vigyorgott. Ő már biztos volt benne, hogy neki ez minden idők legjobb karácsonya. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Coloradóban él.

Kati és Kincső

Írta: Evan Valentine és Marissa Widdison

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„Minden időben szeret, aki igaz barát”
(Példabeszédek 17:17).

Kati nagyon szeret énekelni. Táncolni is nagyon szeret. De leginkább a vasárnapokat szereti! Akkor szokott találkozni a barátnőjével, Kincsővel.

Katinak Down-szindrómája van. Istentiszteleten néha összezavarodik, és nem tudja, hogy mit csináljon, de tudja, hogy Kincső ott van és segít neki.

Kincső szokta kézen fogni Katit, hogy átkísérje az Elemibe. Katinak néha izgalmazhatnékja támad a közös foglalkozás alatt, és olyankor Kincső át szokta ölelni. Ez mindig segít Katinak lenyugodni. A közös foglalkozás után Kincső segít Katinak megkeresni az osztályát. Kati nagyon szereti Kincsőt.

Az egyik nap Kati megtudta, hogy valami nagyon szomorú történt Kincső családjában. Kincső bátyja, Kornél, meghalt! Kati tudta, hogy a barátnője biztosan nagyon szomorú. Jól tudta, hogy Kincső mennyire szereti a bátyját.

Anya elmondta Katinak, hogy este az emberek elmennek a gyülekezeti házba, hogy Kincső családja lássa, mennyire szeretik őket. Másnap pedig lesz Kornél temetési szertartása.

„Szeretnél eljönni ma este Apával és velem a gyülekezeti házba?” – kérdezte Anya Katitól.

Kati bólintott. Meg akarta mondani Kincsőnek, hogy nagyon szereti!

Anya segített Katinak szépen felöltözni. Aztán kocsiba ültek, és elmentek a gyülekezeti házhoz.

Odaérve Kati sok embert látott. Voltak, akiket már ismert az egyházból. Látta a püspökét. Látta az elemis tanítóját. De nem látta a barátnőjét.

„Anya, hol van Kincső?” – kérdezte Kati.

Anya nem tudta.

„Szerintem kérdezzünk meg valakit” – mondta Anya.

Kati általában nem szívesen szólalt meg, ha sokan voltak körülötte, de ma este muszáj volt megtalálnia Kincsőt. Kati összeszedte a bátorságát. Odalépdelt a püspökhöz.

„Kincső szomorú. Meg kell találnom Kincsőt!” – mondta.

A püspök elmosolyodott, és kézen fogta Katit. „Akkor menjünk és találjuk meg Kincsőt.”

A püspök, Anya és Kati együtt bejárták a gyülekezeti házat. Végül megtalálták! Kincső az egyik sarokban ült. Látszott, hogy nagyon-nagyon szomorú.

Kati odament a barátnőjéhez, és átölelte. Arra gondolt, mennyire hiányzik Kincsőnek a bátyja.

„Semmi baj Kincső. Jézus vigyázni fog Kornélra” – mondta Kati. Óvatosan, gyengéden megsimogatta Kincső haját.

Kincső elsírta magát. Kati még szorosabban átölelte.

„Semmi baj – mondta Kati. Jézus vigyázni fog Kornélra.”

Kincső egyre csak zokogott, Kati pedig egyre csak átölelve tartotta a barátnőjét. Egy idő után Kincső egy kicsit megnyugodott. Még mindig szipogott, de már nem sírt olyan nagyon.

Katira nézett.

„Köszönöm, Kati! – mondta. Igazad van. Jézus vigyázni fog a bátyámra.”

Kati boldog volt, amiért segíthetett a barátnőjének, hogy jobban érezze magát. Nagyon szerette Kincsőt! ■
A szerzők az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban élnek.

FOGYATÉKKAL ÉLŐ BARÁTOK

Egyes fogyatékoságok megnehezítik a test működését. Más fogyatékoságok az agy működését nehezítik meg. Vannak, akiknek a fogyatékosága az agyukra és a testükre is kihat. Bárhol legyen is, minden gyerek Isten fontos és szeretett gyermeke!

Ha látsz valakit, aki fogyatékkal él:

Mit ne tegyél?

- Ne bámuld, mutogass rá vagy sugdolozz róla!
- Ne nézd levegőnek!
- Ne gúnyold ki!
- Ne aggass rá gonosz gúnyneveket!

Mit tegyél?

- Köszönj neki, és légy kedves.
- Udvariasan kérdezősködj tőle.
- Állj ki mellette, ha mások gonoszak vele.
- Emlékezz rá, hogy ő Isten gyermeke, ahogy te is!

Az áhítat szeretet

Luaipou W., 10 éves, Ausztrália, Victoria

Pénteken a tanító néni megkért, hogy egy iskolai gyűlésen az összes tanuló, tanár és szülő előtt olvassam fel az egyik versemet. Lelkesen igent mondtam! De azért nagyon izgultam is.

Ahogy ott ültem a színpadon, arra várva, hogy felolvassam a versemet, a szívem nagyon hevesen kezdett el verni. Nagyon ideges lettem amiatt, hogy sok embernek kell felolvasnom, amit írtam.

Aztán eszembe jutott valami. Arra gondoltam, amikor együtt olvassuk a Mormon könyvét a családommal, mielőtt reggel iskolába indulok. A családi szentírásolvasás gondolata pedig eszembe juttatta Mennyei Atyát. Arra gondoltam, hogy milyen nagyon szeret engem. Megnyugtató volt, és már nem

éreztem magam egyedül. A szívem sem vert annyira, és áhítatot éreztem.

A *Gyermekek énekeskönyve* 12. oldalán található dalszöveg így szól:

*Hogy lehet őszinte az áhítatod,
Míg csendben ülsz a helyeden?
Úgy, ha közben Atyád kegyelmére gondolsz,
Mert az áhítat szeretet.
Szavad és tettered mutatja áhítatod,
Vésd szívedbe e tanácsot:
Az áhítat segít, hogy te is érezd,
Atyád és Jézus itt van közel.*

Hálás vagyok, hogy érezhettem Mennyei Atya szeretetét, amikor a gyűlésen ideges voltam. Azért is hálás vagyok, mert tudom, hogy nagyon szeret engem.

Tudom, hogy a nehéz helyzetekben képes vagyok úgy dönteni, hogy áhítatos leszek és Istenre gondolok. ■

Írta: Adilson de
Paula Parrella elder
a Hetvenektől

Menedék az iszap elől

„Jézus szeretetét mindenki vel meosztom, ha szívből szolgálók” (lásd Gyermeknek énekeskönyve, 42.).

A családunk Brazíliában, São Paulóban élt. Az utcánk túloldalán mangrove fák erdeje terült el. A mangrove erdőkben a fák jellemzően egy folyóban állnak.

A talaj nagyon iszapos.

Sokan építettek házat erre az iszapos talajra. Óriási farönköket fektettek az iszapba, majd azokra építették a házukat. Amikor azonban esőzések voltak, a folyó kiáradt. A víz befolyt a házakba, az embereknek pedig nem volt hol aludniuk éjszaka.

Amikor ez történt, az édesapám mindig behívta őket a házukba. Néha akár 15 ember is volt nálunk! Bekísérte őket a nappalinkba, és takarót adott nekik. Anya pedig készített valami enni valót. Aztán ilyenkor másnapig ott aludtak nálunk.

Ez legalább háromszor-négyszer megtörtént.

Emlékszem, azt gondoltam: „Nem sokan fogadnának be idegeneket.” Édesapám olyan embereknek engedte meg, hogy nálunk aludjanak, akiket alig ismertünk! Utána azonban arra gondoltam: „Nincs hova menniük.”

A szüleim mindig tettek valami olyat, amivel segítettek másoknak, de a szolgálatuk nemcsak segítségnyújtásból és adakozásból állt. Szeretetet tanúsítottak a felebarátaink iránt – még akkor is, amikor nem ismertük közelebbről ezt a felebarátunkat.

Oda kell fordulnunk a szükségét látók felé. Segítsük őket mindennel, amivel tudjuk. Ne szabjuk szűkre a másoknak nyújtott segítséget. Szolgálhatunk menedékel és erőforrásokkal. Adhatunk az időnkéből. Megoszthatjuk a Mennyei Atyáról és Jézus Krisztusról való tudásunkat, különösképpen e karácsonyi időszak során. ■

ILLUSZTRÁCIÓ: AUBREY BLACKHAM

„Jézus Krisztus él, és Ő a világ Szabadítója és Megváltója. Ő biztosítja az igaz boldogsághoz vezető ösvényt.”

Írta: Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Vö. Jézus Krisztust követjük. Liahóna, 2010. máj. 86.

A MI OLDALUNK

Nagyon boldog voltam, hogy beléphetek a keresz-
telés vizébe, és hogy Jézus Krisztus egyházának
tagjává konfirmáltak. A Szent Lélek hű társam lesz,
ha tiszta maradok, és engedelmeskedem a parancso-
latoknak. Tudom, hogy Isten él, hogy szeret minket,
hogy az egyház igaz, és hogy a Mormon könyve igaz.

Juan O., 8 éves, Kolumbia, Cali

**Irreantum D.: Szeretem Mennyei
Atya tervét; valamint Verlann T.:
Mindenkivel meg akarom osztani.
Fülöp-szigetek, Luzon**

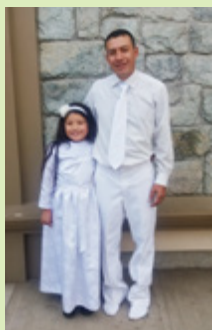

**Az Úr misszionáriusai, Emilio A., 9 éves,
Argentína, Formosa**

Minden születésnap különleges, de már kicsi
korom óta készültem a keresztelőmre. Most,
hogy már megkeresztelkedtem, nagyon
boldog vagyok. Tudom, hogy boldoggá tettem
Mennyei Atyámat, és Ő szeret engem.

Danna M., 9 éves, Guatemala, Chimaltenango

Testvérek, akik beragyogják a világot

Szia!
Hubert
és Jayden
vagyunk.

1

Jayden: Egy karácsonyi ének

Az iskolában az osztályom egy betlehemes színdarabot adott elő, és mindvégig én zongoráztam. Megtanítottam mindenkinek a Szentséges éj című éneket.

2

Jayden: A szomszédok tanítása

Szeretem a szomszédainkat tanítani, amikor játszani szoktunk, mert szolgálni szeretném őket. Jézus azt tanítja nekünk a Máté 5:16-ban, hogy ragyogjon a világosságunk. Amikor így teszek, boldog vagyok.

3

Hubert: Az éhezők megsegítése

Az órák közti szünetekben szoktam látni olyan embereket az iskola környékén, akik éhesek, és nincs mit enniük. Meg szoktam osztani velük a tízóráimat, hogy segítsék nekik jobban érezni magukat. Miután adok, boldog vagyok.

4

Hubert: Orgonajáték

Orgonálni szoktam az istentiszteleten, hogy az egyháztagek énekelhessenek. Amikor így teszek, boldog vagyok.

Egy Ghána nevű országban élünk. A városunk, Accra, az Atlanti-óceán közelében fekszik. Van benne egy gyönyörű templom is!

5

Ragyogjuk be a világot

A szentírásokban azt olvasuk, hogy Jézus a világ világossága és élete. Hát ragyogjuk be a világot!

Köszönjük, hogy beküldtetek csillagaitokat a *Liahónába*!

Az idén csillagok és a szeretetteljes szolgálatról szóló történeteitek ezreivel ragyogtátok be az egünket. Valóban elértétek, hogy fényljen a világosságotok!

Jónás és a cethal

Írta: Kim Webb Reid

Isten elküldte Jónást misszióba. Egy Ninive nevű városba kellett volna mennie, hogy az embereket bűnbánatra szólítsa. Csakhogy Jónás nem akart oda menni. Felszállt egy másik városba tartó hajóra.

Jött egy óriási vihar.
A tengerészek
megijedtek, hogy
elsüllyed a hajójuk!

Jónás tudta, hogy Isten azért küldte a vihart, mert ő megfutamodott. Azt mondta a tengerészeknek, hogy dobják őt a vízbe, és akkor eláll majd a vihar.

Isten egy cethalat küldött Jónás megmentésére. Jónás három napon keresztül volt a cethal hasában. Közben imádkozott. Úgy döntött, hogy bűnbánatot tart, és követi Istent. Isten utasította a cethalat, hogy köpje partra Jónást.

Jónás elment Ninivébe. Tanította az ottani embereket. A ninivei emberek pedig hallgattak rá! Ismét elkezdtek követni istent.

Amikor helytelen döntést hozok, akkor bűnbánatot tarthatok, és újra próbálkozhatok. Isten szerette Jónást, és Isten engem is szeret! ■

A Jónás 1–4 alapján.

„...ímé hirdetek néktek nagy örömet”

– Lukács 2:10

Írta: **Bruce R. McConkie**
elder (1915–1985)

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Megismerni Krisztust Joseph Smith által

Van valaki, aki által napjainkban tudás adatott Krisztusról és a szabadításról.

Azt tanítjuk és arról teszünk bizonyosságot, hogy Krisztusban van a szabadulás. Ő az Urunk, az Istenünk és a Királyunk. Az Ő nevében imádjuk az Atyát, ahogy tette azt minden szent próféta, és minden szent az összes korban.

Őbenne és az Ő engesztelő áldozatában örvendezünk. Az Ő neve minden név felett áll, és Ő az, akinek minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv meg fogja vallani, hogy Ő a mindenek Ura, aki nélkül nem lenne sem halhatatlanság, sem örök élet.

Most azonban valaki másról fogok beszélni: arról, aki által napjainkban tudás adatott Krisztusról és a szabadításról.

Ifj. Joseph Smithről fogok beszélni, a visszaállítás hatalmas prófétájáról; arról, aki először hallotta a mennyei hangot ebben az adományozási korszakban; arról, akinek a közreműködése révén Isten királysága ismét vissza lett állítva az emberek között.

1820 tavaszán az Atyaisten, valamint Fia, Jézus Krisztus kétéhasította a sötétség fátylát, amely hosszú korokon át takarta a földet. Alászálltak celesztiális otthonukból a New York-i Palmyra környékének egyik ligetébe. A nevéen szólítva Joseph Smithet elmondták neki, hogy ő lesz az eszköz a kezükben az örökkévaló evangéliumuk teljességének visszaállításában.

Minden ember nyugodtan felteheti magának a kérdést, hogy hol is állnak Joseph Smith és az ő isteni küldetését illetően. Vajon érdeklődnek a neve felől, és törekednek arra a szabadulásra, mely kizárólag Krisztus evangéliumában található meg, ahogy az kinyilatkoztatásra került az Ő utolsó napi prófétájának? A nagy kérdés, melyet napjaink minden emberének

meg kell válaszolnia – méghozzá a saját szabadulásukat téve kockára –, ez: Isten által volt-e elhíva Joseph Smith?

Nehogy félreértés adódjon. Mi Krisztus tanúi vagyunk. Ő a Szabadítónk. Ám Joseph Smith tanúi is vagyunk, aki által tudással bírunk Krisztusról, és aki jogosult ügyintézőként hatalmat kapott arra, hogy összekössön a földön és megpecsételjen a mennyben, hogy az ő napjaitól fogva minden ember a szabadítás örököse lehessen. ■

Forrás: "Joseph Smith—The Mighty Prophet of the Restoration," Ensign, May 1976, 94–96. Az eredeti cikk rövidített, szerkesztett változata.

BETLEHEMES TAKARÓ.
KÉSZÍTETTE: JUDY
WANGEMANN

„Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

Ez pedig néktek a jele: találtak egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. [...]

Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” (Lukács 2:11–12, 14.)

FIATAL FELNŐTTEKNEK

NAGY DÖNTÉSEK ELŐTT ÁLLSZ?

*Bízatsz abban, hogy
a tökéletes navigátor segít
majd eligazodnod.*

42

LEGYETEK EGYEK! ÜNNEPSÉG
EGYSÉGBEN TEKINTVE
ELŐRE

46, 51

FIATALOKNAK
VIDD VÉGHEZ
A SZEMÉLYES
SZOLGÁLTATÉTELEDET!

52

KARÁCSONY
AZ ÖRÖM
MEGOSZTÁSÁNAK
HÉT MÓDJA

56

EZT IS KÉRD
KARÁCSONYRA!

60

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA